

UZASADNIENIE

Projektowane zmiany przepisów zawarte w projekcie ustawy o zmianie ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko oraz niektórych innych ustaw (UD224), będą sprzyjać usprawnieniu procedury uzyskiwania decyzji administracyjnych, poprawią kwestię dookreślenia pojęć, którymi posługuje się ustawa, a także zapewnią większą zgodność polskiego porządku prawnego z prawem unijnym. Planowane zmiany wynikają również ze zgłaszanych problemów interpretacyjnych, które pojawiały się w praktyce stosowania prawa, w szczególności przez organizacje ekologiczne, inwestorów, projektantów, jak i branżę przyrodniczo-budowlaną. Jednocześnie stwierdzono brak możliwości podjęcia alternatywnych w stosunku do uchwalenia projektowanej ustawy środków umożliwiających osiągnięcie zamierzonego celu. Mając na uwadze powyższe, proponuje się wprowadzić następujące zmiany przepisów i nowe regulacje, w tym sprzyjające ułatwieniu i przyspieszeniu procesu uzyskiwania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach.

Art. 1: zmiany w ustawie z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz. U. z 2024 r. poz. 1112, 1881 i 1940), zwanej dalej „ustawą ooś”;

Ad pkt 1 (art. 7a ustawy ooś).

W celach porządkowych planowane jest uchylenie przepisu art. 7a ustawy ooś, który stanowi, że ustawy dotyczące strategicznej inwestycji w sektorze naftowym stosuje się również do inwestycji w zakresie Krajowego Centrum Przetwarzania Danych i ujęcie inwestycji w zakresie Krajowego Centrum Przetwarzania Danych wprost w przepisach ustawy ooś odnoszących się do tych przedsięwzięć, w tym katalogu przedsięwzięć zwolnionych z analizy zgodności lokalizacji przedsięwzięcia z ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego w art. 59a ust. 4 w pkt 24, czy w art. 72 ust. 1 pkt 31 ustawy ooś.

Ad pkt 2 (art. 14 ust. 3 ustawy ooś).

Wskazany w art. 14 ust. 3 ustawy ooś termin 3 dni kalendarzowych na udostępnienie informacji o środowisku i jego ochronie w zakresie dokumentów, o których dane są zamieszczane w publicznie dostępnych wykazach jest często niemożliwy do dotrzymania, szczególnie w przypadkach gdy wniosek o udostępnienie informacji wpływa do organu w piątek w godzinach popołudniowych albo w okresie świątecznym. Organ ma wówczas niecały dzień roboczy na udzielenie informacji. Udostępnienie wnioskowanego dokumentu może wiązać się z koniecznością dokonania szeregu czynności takich jak: wyszukanie odpowiedniego dokumentu w aktach sprawy, sporządzenie kopii, weryfikacja pod kątem ewentualnego ograniczenia

danych zawartych w dokumencie. Sprawa komplikuje się także, jeśli wnioskodawca wnosi o udostępnienie więcej niż jednego dokumentu, bądź bardzo obszernych dokumentów. Zmiana terminu na 5 dni roboczych pozwoli na nieuwzględnianie w biegu terminu załatwienia sprawy, dni ustawowo wolnych od pracy.

Ad pkt 3 (art. 21 ust. 2 ustawy ooś).

Planowane dodanie nowego punktu 8a w ust. 2 w art. 21 stanowi rozszerzenie katalogu dokumentów, których dane są zamieszczane w publicznie dostępnych wykazach o postanowienie określające zakres raportu o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko, zwanym dalej „raportem ooś”, o którym mowa w art. 69 ust. 3 ustawy ooś. Projektowana zmiana jest istotna dla poszerzenia dostępu społeczeństwa do informacji. Postanowienie określające zakres raportu ooś pełni podstawę do przygotowania dokumentacji wskazującej możliwy wpływ przedsięwzięcia na środowisko, na podstawie której prowadzona jest analiza oddziaływania planowanego przedsięwzięcia w celu wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. **(pkt 3 lit. a)**

Planowana jest poprawa błędnego odesłania w art. 21 ust 2 pkt 23 lit n ustawy ooś. Należy wskazać, iż powołany przepis stanowi, iż w publicznie dostępnych wykazach danych o dokumentach zamieszcza się dane z zakresu ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2024 r. poz. 1940, 2025 r. poz. 647 i 1080), zwanej dalej „p.o.ś”, o raportach o bezpieczeństwie oraz o decyzjach, o których mowa w art. 259 ust. 1 tej ustawy. Tymczasem obecne brzmienie art. 259 p.o.ś. nie dotyczy raportów o bezpieczeństwie oraz decyzji, gdyż ww. przepis uzyskał nową redakcję wskutek nowelizacji p.o.ś. z dnia 23 lipca 2015 r. Dotychczasowa regulacja przewidująca określenie obowiązków zakładów sąsiednich w drodze decyzji administracyjnej komendanta wojewódzkiego Państwowej Straży Pożarnej została przeniesiona (i zmodyfikowana) do art. 264d. Konsekwencją powyższej zmiany powinna być modyfikacja odesłania zawartego w art. 21 ust. 2 pkt 23 lit n ustawy ooś. **(pkt 3 lit. b)**

Ad pkt 4 (art. 33 ustawy ooś).

Obecnie ustawa ooś obligatoryjnie wskazuje 30-dniowy termin na składanie uwag i wniosków przez zainteresowane społeczeństwo bez względu na charakter decyzji wymagających udziału społeczeństwa. Ustawa ta nie przewiduje, aby w ramach procedury udziału społeczeństwa w podejmowaniu decyzji organ mógł w uzasadnionym przypadku danej sprawy wyznaczyć inny termin w celu zapewnienia takich ram czasowych, które zapewnią dostateczny okres czasu na poinformowanie społeczeństwa i na przygotowanie się społeczeństwa na efektywne uczestniczenie w podejmowaniu decyzji w sprawach dotyczących środowiska. Przepisy Konwencji sporządzonej w Aarhus dnia 25 czerwca 1998 r. o dostępie do informacji, udziale społeczeństwa w podejmowaniu decyzji oraz dostępie do sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska (Dz. U. z 2003 r. poz. 706), dalej konwencja z Aarhus, lub dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/92/UE z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko (Dz. Urz. UE L 26 z 28.01.2012 r., str. 1, z z późn. zm.), dalej „dyrektywa e.i.a.”, mówią jedynie o „rozsądnych ramach czasowych”, które należy przewidzieć dla poinformowania społeczeństwa, w przypadku dyrektywy e.i.a. nie krótszych jednak niż 30 dni. Wobec faktu, że

w niektórych przypadkach może zachodzić uzasadniona konieczność wydłużenia tego terminu w celu realizacji ww. celów, projektodawca wskazał nowe ramy czasowe na dokonanie czynności polegającej na składaniu uwag i wniosków w postępowaniu dotyczącym udziału społeczeństwa, jeżeli byłoby to uzasadnione charakterem sprawy lub innymi okolicznościami uzasadniającymi wyznaczenie dłuższego terminu dla społeczeństwa na zapoznanie się z dokumentacją, jej analizę i sformułowanie uwag lub wniosków. Należy również uporządkować strukturalnie przepis art. 33 poprzez wykreślenie z niego części dotyczącej postępowania o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach i przeniesienie jej z części ogólnej do nowego przepisu - art. 79a, który będzie zawierał informacje wymagane do podania do publicznej wiadomości wyłącznie w tym postępowaniu.

Ad pkt 5 (art. 33a ustawy ooś).

Zasadna jest zmiana strukturalna przepisów ustawy ooś polegająca na przeniesieniu dotychczasowych przepisów wskazanych w art. 33a ustawy ooś do art. 79b, aby oddzielić przepisy dotyczące zasad ogólnych z rozwiązaniami zarezerwowanymi tylko do postępowań o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach.

Ad pkt 6 (art. 35 ustawy ooś).

Przepis art. 35 ustawy ooś wymaga doprecyzowania poprzez wprowadzenie zapisów, które nie będą budzić wątpliwości, że warunkiem rozpatrzenia wnoszonych uwag i wniosków jest ich wniesienie z dochowaniem terminu przed właściwym organem, a także uniemożliwienie wystąpienia z wnioskiem o przywrócenie terminu (art. 58 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2024 r., poz. 572, z późn. zm.), zwanej dalej „k.p.a.”), w sytuacji złożenia uwag lub wniosków po upływie terminu, o którym mowa w art. 33 ust. 1 pkt 7 ustawy ooś lub do niewłaściwego organu. Powyższy zapis ujednocili procedurę, a także wpłynie pozytywnie na terminowość rozpatrzenia uwag i wniosków uzyskanych na etapie udziału społeczeństwa przez organ prowadzący postępowanie.

Ad pkt 7 (art. 46 ustawy ooś)

Obowiązujący przepis nie uwzględnia sytuacji, w której projekt zmiany dokumentu, który uprzednio nie został zakwalifikowany jako wymagający przeprowadzenia strategicznej oceny oddziaływania na środowisko na podstawie art. 46 ust. 1 albo art. 47 u.o.o.ś., może wyznaczać ramy dla późniejszej realizacji przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko. Wprowadzona zmiana przepisu pozwoli na uwzględnienie przypadku, który dotychczas pozostawał w kwestii dowolności organu opracowującego projekt dokumentu. Rozwiązanie to zapewnia większą przejrzystość procedury i umożliwia uwzględnienie skutków środowiskowych planowanych działań na wczesnym etapie przygotowywania dokumentów.

Ad pkt 7 (art. 48 ust. 10 ustawy ooś)

Obowiązujące przepisy art. 53 ustawy ooś wskazują na termin 30 dni na uzgodnienie stwierdzenia potrzeby przeprowadzenia strategicznej oceny oddziaływania na środowisko albo braku możliwości odstąpienia od przeprowadzenia takiej oceny, lecz nie precyzują terminu na uzgodnienie w sytuacji odstąpienia od strategicznej oceny oddziaływania na środowisko. W związku z powyższym, należało uzupełnić powyższą kwestię wskazując 30 dniowy termin na takie uzgodnienie.

Ad pkt 8 (art. 55 ust. 5 ustawy ooś)

W aktualnie obowiązujących przepisach organ przygotowujący projekt wymagający przeprowadzenia strategicznej oceny oddziaływania na środowisko ma obowiązek prowadzić monitoring skutków realizacji postanowień przyjętego dokumentu zgodnie z częstotliwością i metodami monitoringu wynikającymi z tego dokumentu. Przepisy natomiast nie wskazują, co dokładnie z taką dokumentacją organ ma zrobić i komu udostępnić. Zasadne wydaje się, aby dookreślić obecne przepisy poprzez nałożenie obowiązku udostępniania wyników monitoringu zarówno organom właściwym do opiniowania i uzgadniania, o których mowa w art. 57 i 58 ustawy ooś, a także społeczeństwu.

Ad pkt 9 (art. 59 ust. 1 i ust. 1 pkt 2 ustawy ooś)

Wprowadzenie do wyliczenia w art. 59 ust. 1, odnoszącego się do rodzajów przedsięwzięć podlegających w przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko, uzupełnia się o zastrzeżenie, że wymogiem tym nie są objęte przedsięwzięcia podlegające regulacjom działu Va.

Ponadto (zmiana do ust. 1 pkt. 2), do katalogu takich przedsięwzięć, zaliczane będą przedsięwzięcia mogące potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko, dla których wnioskodawca wystąpi o przeprowadzenie oceny oddziaływania na środowisko. Wniosek będzie w tym zakresie wiążący dla organu wydającego decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach, a w konsekwencji nie będzie on badał zasadności przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko. To związanie nie będzie jednak dotyczyć przedsięwzięć mogących znacząco transgranicznie oddziaływać na środowisko (art. 74 ust. 1 pkt 2) .

Norma wprowadzana omawianą zmianą rozszerzy zakres obowiązującego rozwiązania, wynikającego z art. 59 ust. 1 pkt 2, które pozwala wnioskodawcom ubiegającym się o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla przedsięwzięć mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko, planowanych do realizacji na terenie parków krajobrazowych i na terenie obszarów chronionego krajobrazu, na wystąpienie o przeprowadzenie oceny oddziaływania na środowisko. Zmiana dokonywana w tym zakresie nie wpłynie na zasadniczą część przepisu art. 74 ust. 1 pkt 2 określającego wymóg złożenia raportu oceny oddziaływania na środowisko.

Ad pkt 10 (art. 59a ustawy ooś)

Konieczne jest doprecyzowanie przepisów ustawy ooś i wprowadzenie w niej zmian porządkujących, usuwających niespójności oraz powtórzenia. Ponadto, w ustawie ooś konieczne jest także uzupełnienie katalogu specustaw o inwestycje w zakresie budowy strzelnic realizowanych przez uczelnie, a także wprowadzenie innych zmian wynikowych związanych z usunięciem inwestycji związanej z regionalnymi sieciami szerokopasmowymi z katalogu przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko. Aby dostosować wskazane w ustawie ooś pojęcia, zostaną one stosownie uporządkowane oraz ujednolicone, co wpłynie korzystnie na przejrzystość oraz czytelność ustawy. Ponadto, konieczne jest usunięcie niespójności w zakresie przepisów dotyczących budowy elektrowni szczytowo-pompowych określonych m.in. w art. 59a ust. 4 pkt 21 oraz art. 72 ust. 1 pkt 29 ustawy ooś. W aktualnym stanie prawnym dla „inwestycji towarzyszącej” istnieje konieczność badania zgodności lokalizacji przedsięwzięcia z ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, jeśli taki plan obowiązuje. Uzasadnionym zatem jest aby inwestycje

towarzyszące w rozumieniu art. 2 pkt 5 ustawy o *przygotowaniu i realizacji inwestycji w zakresie elektrowni szczytowo-pompowych oraz inwestycji towarzyszących*, realizowane na tych samych zasadach co inwestycje szczytowo-pompowe, podlegały analogicznemu zwolnieniu z obowiązku dokonywania analizy zgodności lokalizacji przedsięwzięcia z ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego.

Zasadne jest zatem wyszczególnienie „inwestycji towarzyszącej” w przepisach ustawy ooś. **(pkt 10 lit. a, b)**

Dotychczasowe brzmienie art. 59a ust. 5 ustawy ooś stanowi istotną przeszkodę w przypadku procedowania przedsięwzięć stanowiących inwestycję strategiczną w sytuacjach, gdy zachodzi niezgodność z obowiązującymi planami zagospodarowania przestrzennego w przypadku zaistnienia konieczności usunięcia kolizji takich elementów składowych planowanego przedsięwzięcia, które nie mieszczą się w zakresie pojęcia „urządzenia infrastruktury technicznej”. Projekt ustawy przewiduje modyfikację treści art. 59a ust. 5 ustawy ooś poprzez zmianę sformułowania „urządzeń infrastruktury technicznej objętych pracami budowlanymi w celu usunięcia kolizji z planowaną do realizacji inwestycją strategiczną” na „urządzeń infrastruktury technicznej oraz innych, koniecznych dla realizacji planowanego przedsięwzięcia obiektów lub czynności, objętych pracami budowlanymi w celu usunięcia kolizji z planowaną do realizacji inwestycją strategiczną”. Projektowany przepis jest zatem rozszerzeniem zakresu czynności immanentnie związanych z realizacją planowanego przedsięwzięcia, sięgające poza zakres pojęcia „urządzenia infrastruktury technicznej”, takich jak np. przełożenie ciekłu czy wylesienie, tak aby wyłączeniem objąć wszystkie możliwe kolizje. **(pkt 10 lit. c)**

Dodanie ust. 6 nie zmaterializuje się obowiązek badania zgodności lokalizacji przedsięwzięcia oraz przesłanka do odmowy wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach w przypadku niezgodności lokalizacji z aktualnie obowiązującym planem miejscowym, jeżeli wnioskodawca przedłoży uchwałę o przystąpieniu do zmiany planu miejscowego lub uchwałę o wyrażeniu zgody na przystąpieniu do sporządzenia zintegrowanego planu inwestycyjnego. Takie rozwiązanie umożliwia dalsze procedowanie wniosku o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, pod warunkiem przedłożenia tego planu w terminie 5 lat (dodawany ust. 7) natomiast nie oznacza to dopuszczalności wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla przedsięwzięcia w przypadku braku zgodności z planem miejscowym albo zintegrowanym planem inwestycyjnym. Zabezpieczeniem przed takimi sytuacjami jest obowiązujący art. 80 ust. 2 ustawy ooś, który stanowi, że wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach następuje po stwierdzeniu przez organ właściwy do wydania ww. decyzji zgodności lokalizacji planowanego przedsięwzięcia z planem miejscowym przed wydaniem decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. **(pkt 10 lit. d)**. W konsekwencji wprowadzanego rozwiązania wydłużono termin na złożenie raportu o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko (zmiana w art. 63 ust. 5a oraz dostosowano wymagania w art. 74 w zakresie załączników, koniecznych do składania wraz z wnioskiem o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach.

Ad pkt 11 (art. 60 pkt 3 ustawy ooś)

Przepis art. 60 pkt 3 ustawy ooś wprowadza obowiązek określenia przez Radę Ministrów w drodze rozporządzenia przypadków, gdy zmiany dokonywane w obiektach kwalifikowane są jako przedsięwzięcia mogące znacząco oddziaływać na środowisko. Posłużenie się przez ustawodawcę pojęciem „w obiektach” prowadzi do mylnego stwierdzenia, że zmiany te mogą dotyczyć jedynie zmian budowlanych w myśl przepisów ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane (Dz. U. z 2025 r. poz. 418 i 1080), zwanej dalej „p.b.”, nie uwzględniając innych zmian, które mogą powodować taką kwalifikację. W związku z powyższym należy usunąć powyższe pojęcie, aby zwiększyć zakres stosowania powyższych przepisów do zmian „niebudowlanych”.

Ad pkt 12 (art. 61 ustawy ooś)

Aktualne przepisy dotyczące obowiązku przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko uwzględniają m.in. konieczność jej przeprowadzenia w ramach postępowania w sprawie wydania pozwolenia na prace przygotowawcze dotyczące: obiektów energetyki jądrowej oraz inwestycji towarzyszących, a także prowadzonych na podstawie ustawy z dnia 10 maja 2018 r. o Centralnym Porcie Komunikacyjnym (Dz. U z 2024 poz. 1747), zwanej dalej „u.c.p.k.”. Katalog przyjęty w tym przepisie jest niewystarczający i należy go stosownie uzupełnić o prace wstępne, o których mowa we wprowadzanym niniejszą ustawą art. 82 ust. 1 pkt 4c. **(pkt 12 lit. a)**

Projektowany przepis art. 61 ust. 1 pkt 3a ustawy ooś wynika z potrzeby przywrócenia w przepisach ustawy ooś przepisu (uprzednio obowiązujący pkt 3 omawianego przepisu, który został uchylony ustawą z dnia 13 lipca 2023 r. o zmianie ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 1890, z późn. zm.)), zobowiązującego organ właściwy do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach stwierdzenia obowiązku przeprowadzenia procedury oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko dla przedsięwzięć stanowiących obiekty energetyki jądrowej. **(pkt 12 lit. b)**

Ad pkt 13 (art. 62a ustawy ooś)

Art. 62a ust. 1 pkt 7 otrzymuje nowe brzmienie w związku z dodaniem emisji światła. Organy prowadzące oraz uczestniczące w postępowaniach w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach musiały często wzywać wnioskodawców o przedstawienie tej kwestii w dokumentacji. Wydłużało to czas trwania postępowania. Mając to na względzie, zmiana przyczyni się do usprawnienia i skrócenia czasu postępowania. **(pkt 13 lit. a)**

Proponowana zmiana wynika z potrzeby uregulowania, w jaki sposób w zależności od postaci dokumentacji, a także która jej część powinna zostać podpisana przez jej autora. Usystematyzowanie praktyki w tym zakresie związane jest z postępującą elektroniczną postępowania i rozwojem systemów i baz danych, w których gromadzone są i przetwarzane informacje o środowisku. **(pkt 13 lit. b)**

Ad pkt 14 (art. 63 ust. 3 ustawy ooś)

Zmiany planowane w art. 63 ust. 3 ustawy ooś mają na celu ujednoczenie pojęć stosowanych w ustawie. Usunięcie wyrazów „zawartych w planie gospodarowania wodami na obszarze dorzecza” i zastąpieniem ich pojęciem „o których mowa w art. 56, art. 57, art. 59 i art. 61 ustawy z dnia 20 lipca 2017 r. – Prawo wodne”, dopasuje treść tego przepisu z innymi, m.in.:

art. 64 ust. 1c, art. 77 ust. 5a, art. 81 ust. 3 oraz art. 90 ust. 1b ustawy ooś, które powinny odnosić się do tego samego zakresu merytorycznego. **(pkt 14 lit a)**

W dotychczasowym brzmieniu art. 63 ust. 3 ustawy ooś, nie przewidywał nakładania obowiązku przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko, gdy realizacja przedsięwzięcia może spowodować znaczące transgraniczne oddziaływanie na środowisko. Z kolei, z przepisu art. 104 ust. 1 pkt 1 i 2 ustawy ooś wynika, że taki obowiązek występuje. Należało więc uporządkować przepisy ustawy i stosownie uzupełnić przepis art. 63 ust. 3 ustawy ooś, tak aby przesądzić w tym miejscu, że nałożenie obowiązku przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko dla przedsięwzięć mogących powodować znaczące transgraniczne oddziaływanie na środowisko jest obligatoryjne. **(pkt 14 lit. b)**

Planowane jest również dodanie przepisu ust. 7, który doprecyzuje, że przepisów ust. 1 nie stosuje się w sytuacji, gdy wnioskodawca wraz z wnioskiem o wydanie o środowiskowych uwarunkowaniach przedłoży raport o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko. Dodatkowo wprowadzi się zastrzeżenie, iż przepis ust. 7 stosuje się z uwzględnieniem sytuacji, gdy przedsięwzięcie może transgranicznie oddziaływać na środowisko, o której mowa w art. 69 ust. 2. **(pkt 14 lit. c)**

Wprowadzenie ust. 5a jest zmianą związaną z możliwością równoległego procedowania decyzji wraz miejscowym planem.

Ad pkt 15 (art. 64 ustawy ooś)

Wprowadzenie ministra właściwego do spraw gospodarki morskiej do katalogu organów opiniujących wymienionych w art. 64 ma na celu wyeliminowanie konfliktu interesów i jest uzasadnione art. 9a dyrektywy e.i.a.. Wraz ze wskazaną zmianą, projektodawca wprowadził zmiany wynikowe w celu utrzymania przejrzystości i jednolitości tekstu prawnego. Odpowiednie wskazanie właściwości dyrektora urzędu morskiego lub ministra właściwego do spraw gospodarki morskiej zostało dookreślone m. in. w art. 82 ust. 1. W ramach przepisu zostało także precyzyjnie określone rozgraniczenie dot. przedsięwzięć realizowanych na obszarach morskich, w granicach pasa technicznego lub w granicach portów i przystani morskich. **(pkt 15 lit. a, b)**

Dotychczasowe rozwiązania w sposób obligatoryjny nakazywały w przypadku lokalizacji przedsięwzięcia na obszarze chronionego krajobrazu lub na obszarze parku krajobrazowego, na których ustanowiono zakaz realizacji przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko, dokonanie uzgodnienia (w formie postanowienia) regionalnego dyrektora ochrony środowiska, zwanego dalej „RDOŚ”, zamiast niewiążącej opinii. Powyższe zapisy były niekompletne, gdyż przypadki ograniczały się jedynie do badania lokalizacji przedsięwzięcia, bez względu na to, czy takie przedsięwzięcie faktycznie oddziałuje w sposób negatywny na środowisko. Wprowadzanie nowego przepisu w sposób zasadniczy likwiduje powyższy problem i zapewnia spójność systemu ocen oddziaływania na środowisko. **(pkt 15 lit. c)**

Zmiana ust. 1d i 2a w art. 64 ustawy ooś wynika ze zmiany organów właściwych do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, o których mowa w art. 75 ust. 1 pkt 2 ustawy ooś. **(pkt 15 lit. d, f)**

Proponuje się zmianę treści przepisu art. 64 ust. 2 ustawy ooś poprzez zmianę sposobu określania dokumentacji przedkładanej przez organ właściwy do wydania decyzji o

środowiskowych uwarunkowaniach. Obowiązujące dotychczas brzmienie omawianego przepisu w praktyce budzi wątpliwości co do tego, jakiego rodzaju dokumenty organ prowadzący postępowanie w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach ma przekazać organowi współdziałającemu w celu uzyskania uzgodnienia lub opinii, o których mowa w art. 64 ust. 1 ustawy ooś. W konsekwencji organy, wskazane w art. 64 ust. 1 oraz 1a ustawy ooś otrzymywać będą dokumentację taką samą, jaką otrzymuje organ właściwy do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. **(pkt 15 lit. e)**

Zmiana przepisu ze względu na ujednoczenie zapisów w ustawie wprowadzających sformułowanie „konieczność przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko” zamiast „potrzeby przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko”. **(pkt 15 lit. g)**

Stosownego doprecyzowania wymaga przepis art. 64 ust. 3a poprzez dodanie zapisu ust. 6, o tym, że w warunki lub wymagania wskazane w opinii, o której mowa w tym przepisie wiążą organ prowadzący postępowanie ooś. Powyższa zmiana wpłynie pozytywnie na przejrzystość przepisów i wyeliminuje nieścisłości. **(pkt 15 lit h)**

Ad pkt 16 (art. 66 ustawy ooś)

Planowane zmiany mają na celu wprowadzenie pojęcia „zanieczyszczenia światłem” do katalogu oddziaływań opisywanych w raporcie ooś. Dotychczasowe przepisy nie regulowały powyższej kwestii wprost, ale coraz częściej zdarzają się sytuacje, że to zagadnienie jest brane pod uwagę podczas przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko. Ze względu na fakt, że ujemny wpływ światła wpisuje się w szerokie spektrum oddziaływań, które powinno być analizowane co do zasady przez organy wydające decyzje ooś, zasadne jest wprowadzenie rozwiązań, które ugruntowałyby prawidłowe podejście w brzmieniu przepisów regulujących system ooś. **(pkt 16 lit. a pkt 1)**

Aktualne przepisy dotyczące zakresu raportu ooś w części odnoszącej się do wariantów planowanego przedsięwzięcia nie odpowiadają wymogom dyrektywy e.i.a., która przewiduje co najmniej dwie alternatywy dla planowanego działania. Treść obowiązującego art. 66 ust. 1 pkt 5 dopuszcza możliwość przedłożenia jednego wariantu alternatywnego (w sytuacji, gdy racjonalny wariant najkorzystniejszy dla środowiska może być tożsamy z wariantem wybranym do realizacji albo racjonalnym wariantem alternatywnym). Proponowana zmiana w tym zakresie na zasadzie wyjątku, dopuszcza, że w przypadku gdy wariant wskazany do realizacji będzie wariantem najkorzystniejszym dla środowiska, to wówczas inwestor będzie uprawniony do wskazania dla niego tylko jednej alternatywy. Zmianie ulegnie również art. 81 ustawy ooś poprzez nadanie organom wydającym decyzje środowiskowe uprawnienia do oceny wariantów przedstawionych w raporcie oddziaływania na środowisko pod kątem ich wpływu na środowisko i w konsekwencji, w sytuacji, gdy z oceny tej wyniknie, zasadność realizacji wariantu alternatywnego, możliwość, wskazania za zgodą inwestora wariantu dopuszczonego do realizacji. Natomiast w przypadku braku zgody inwestora na zmianę wariantu, możliwość odmowy określenia środowiskowych uwarunkowań realizacji przedsięwzięcia. **(pkt 16 lit. a pkt 2)**

Proponowana zmiana brzmienia art. 66 ust. 1 pkt 19 ustawy ooś zakłada obowiązek wskazania w treści raportu personaliów autora raportu albo osoby kierującej zespołem autorów raportu oraz personaliów członków zespołu autorów raportu. Dotychczasowy obowiązek wynikający z

art. 66 ust. 1 pkt 19 ustawy ooś w zakresie podpisu raportu ooś, przez wszystkich jego autorów, stanowi nadmierowe obciążenie dla inwestorów oraz specjalistów tworzących taką dokumentację. Dotychczasowa praktyka wskazuje na brak konieczności stosowania obowiązku podpisywania raportu ooś przez cały zespół jego autorów, skoro przepisy wskazują na obowiązek wskazania kierującego tym zespołem. Proponowana zmiana w żadnym wypadku nie oznacza uchylecia obowiązku złożenia podpisu na raporcie ooś, albowiem obowiązek ten został odpowiednio uregulowany w proponowanym art. 66 ust. 1d ustawy ooś. **(pkt 16 lit. a pkt 3)**

Aktualnie obowiązujące przepisy nie precyzują w jakiej formie autor raportu ooś powinien go podpisać. Z uwagi na fakt, iż przewiduje się wprowadzenie rozwiązań umożliwiających składanie wniosku o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach przez system elektroniczny, doprecyzowania wymagają również przepisy dotyczące podpisywania dokumentacji. W związku z tym, planowane zmiany będą przewidywały podpisywanie dokumentacji zarówno kwalifikowanym podpisem elektronicznym, podpisem zaufanym albo podpisem osobistym autora. Przepisy również przewidują sytuację, kto w przypadku gdy wykonawcą raportu ooś jest zespół autorów powinien go podpisać. **(pkt 16 lit. b)**

Proponowana zmiana w art. 66 ust. 8 ustawy ooś wynika z wprowadzenia mechanizmów mających na celu elektroniczną postępowania w sprawach wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. Zmiana ma na celu również usystematyzowanie delegacji do wydania aktów wykonawczych określających wymogi techniczne w zakresie formatu dokumentów oraz formatu i standardu danych przestrzennych składanych przez wnioskodawcę w postępowaniu o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. Uchylenie materialnoprawnej podstawy do obowiązującego obecnie rozporządzenia Ministra Klimatu i Środowiska z dnia 17 marca 2022 r. w sprawie formatu dokumentu zawierającego wyniki inwentaryzacji przyrodniczej oraz formatu raportu o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko (Dz. U. poz. 652) nie oznacza, że omawiane rozporządzenie przestaje obowiązywać z chwilą wejścia w życie przepisu uchylającego. Projektowany przepis art. 29 ustawy zmieniającej zakłada, że obecnie obowiązujące przepisy wykonawcze wydane na podstawie art. 66 ust. 8 ustawy ooś pozostają w mocy do czasu wejścia w życie rozporządzenia wydanego na podstawie projektowanego art. 74 ust. 1d w nowym brzmieniu, nie dłużej jednak niż do 36 miesięcy od dnia wejścia w życie projektu ustawy. **(pkt 16 lit. c)**

Ad pkt 17 (art. 67 ustawy ooś)

W art. 67 ustawy ooś, dokonywana jest tu zmiana wynikająca z wprowadzenia w art. 82 ust. 1 możliwości nałożenia w decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach obowiązku przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko w ramach postępowania w sprawie wydania pozwolenia na prace wstępne, o którym mowa w art. 75b pkt 7 i 8 u.c.p.k.. **(pkt 17 lit. a)**

Rozstrzygnięcie w zakresie zmiany wariantu w jakim planowane przedsięwzięcie będzie realizowane może nastąpić tylko na etapie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. Dlatego na etapie ponownej oceny oddziaływania na środowisko nie ma konieczności do analizowania tej kwestii. W projekcie ustawy znosi się wymóg przedstawiania raportu ooś w ramach ponownej oceny, z uwzględnieniem art. 66 ust. 1 pkt 5. **(pkt 17 lit. b)**

Ad pkt 18 (art. 69 ustawy ooś)

Konieczne jest doprecyzowanie przepisów ustawy ooś i wprowadzenie w niej zmian porządkujących, usuwających niespójności w sformułowaniach. Należy zatem, podobnie jak w art. 59a ust. 1 pkt 3 ustawy ooś, zastąpić wyrazy „ustalenie raportu” wyrazami „określenie raportu”. Dzięki temu sformułowania, którymi posługuje się ustawa, będą jednolite. **(pkt 18 lit. a i b)**

Obecnie obowiązujące przepisy ustawy ooś nie regulują konsekwencji sytuacji, w której strona postępowania uchyła się od przedłożenia raportu ooś. Dotyczy to sytuacji, w której inwestor składając wniosek o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla przedsięwzięć mogących zawsze znacząco oddziaływać na środowisko, zamiast raportu ooś, składa kartę informacyjną przedsięwzięcia wraz z wnioskiem o ustalenie zakresu raportu ooś. W konsekwencji organ zobowiązany jest wydać postanowienie o zawieszeniu postępowania w sprawie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach do czasu przedłożenia przez wnioskodawcę raportu ooś. W przypadku uchylania się inwestora od przedłożenia raportu ooś, po stronie organu administracji publicznej powoduje to niemożność wydania decyzji umarzającej postępowanie administracyjne i w efekcie zakończenia postępowania, które nie dąży do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. Z uwagi na powyższe, przewiduje się wprowadzenie przepisu przewidującego fikcję prawną wycofania przez stronę postępowania wniosku inicjującego postępowanie administracyjne w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach po upływie trzech lat od dnia wydania postanowienia o zawieszeniu postępowania na podstawie art. 69 ust. 4 ustawy ooś. W konsekwencji, w sytuacji upłynięcia ww. terminu, organ właściwy do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach zobowiązany jest do wydania decyzji o umorzeniu postępowania na podstawie art. 105 § 1 k.p.a. **(pkt 18 lit. c)**

Ad pkt 19 (art. 70 ust. 2 ustawy ooś)

Aktualne brzmienie przepisu art. 70 ust. 2 wyszczególnia, że organ prowadzący postępowanie o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach powinien przedłożyć organowi opiniującemu wniosek wraz z kartą informacyjną przedsięwzięcia. Powyższe przepisy prowadzą do sytuacji, że organy opiniujące nie otrzymują pozostałej dokumentacji załączonej do wniosku, o których mowa w art. 74 ustawy ooś. Przez to nie posiadają one wystarczającej wiedzy dotyczącej chociażby szczegółowej lokalizacji przedsięwzięcia, czy danych dotyczących stron postępowania, co jest niezbędne do właściwego procedowania sprawy. Zmiany w tym zakresie umożliwią naprawę powyższej sytuacji oraz zapewnią wystarczającą kompletność danych niezbędnych do wydania opinii w tym zakresie.

Ad pkt 20 (art. 72 ustawy ooś)

Zmiana wynikowa związana z uchyleniem przepisu art. 59a ust. 4 pkt 7 ustawy ooś. **(pkt 20 lit. a pkt 1)**

Zmiana wynikowa związana z uchyleniem przepisu w art. 59a ust. 4 pkt 21 oraz art. 72 ust. 1 pkt 29 u.o.o.ś. **(pkt 20 lit. a pkt 2 i lit. b)**

Zmiana wynikająca z błędnej numeracji pkt 29, który odnosi się zarówno do decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji w zakresie elektrowni szczytowo-pompowej, jak i decyzji o zezwoleniu

na realizację inwestycji w zakresie budowy strzelnic realizowanych przez uczelnie. **(pkt 20 lit. a pkt 3)**

Zmiana wynikowa związana z uchyleniem przepisu art. 7a ustawy ooś. **(pkt 20 lit. a pkt 4)**

Wprowadzenie tej normy implikuje potrzebę wprowadzenia zmiany w art. 72 ust. 3 ustawy ooś, przewidzianej w lit. c projektu ustawy, polegającej na objęciu dyspozycją również nowoprojektowanego ust. 4c. **(pkt 20 lit. c)**

Ustawa ooś w art. 72 ust. 3, 4 i 4b wskazuje terminy na złożenie wniosków o wydanie zezwoleń inwestycyjnych skatalogowanych w ust. 1-1b tej ustawy przed wydaniem, których wymagana jest uzyskanie decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach. Zidentyfikowano potrzebę wprowadzenia regulacji, która w przypadku inwestycji z zakresu gospodarki odpadami objętych obowiązkiem uzyskania pozwolenia zintegrowanego umożliwi uzyskanie tego zezwolenia w terminie późniejszym niż aktualnie obowiązujący (obecnie jest to odpowiednio 6 i 10 lat, od momentu w którym decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach stała się ostateczna). W obecnym stanie prawnym, wobec braku uregulowania w p.o.ś. kwestii etapu na jakim należy uzyskać pozwolenie zintegrowane, istnieje możliwość uzyskania tego zezwolenia dla planowanego przedsięwzięcia. W zakresie przedsięwzięć związanych z gospodarowaniem odpadami w opozycji do tego jest dyspozycja art. 41a ust. 1a ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach (Dz. U. z 2023 r. poz. 1587, z późn. zm.), z której wynika, że m.in. zezwolenia na zbieranie odpadów oraz zezwolenia na przetwarzanie odpadów są wydawane po kontroli instalacji przeprowadzonej przez komendanta straży pożarnej. Zatem, w sytuacji gdy ww. zezwolenie odpadowe zastępowane jest pozwoleniem zintegrowanym to regulacja ta uniemożliwia uzyskanie pozwolenia zintegrowanego dla przedsięwzięcia, które nie zostało zrealizowane. Z uwagi na ograniczenia czasowe określone w obecnie obowiązującym art. 72 ust. 3 i 4 ustawy ooś oraz powyższe uwarunkowania zachodzi obawa, że w przypadku dużych projektów, takich jak np. składowiska odpadów, uniemożliwione będzie uzyskanie pozwolenia zintegrowanego, które zastępuje zezwolenie wskazane w art. 72 ust. 1 pkt 21 ustawy ooś. Z uwagi na długotrwały etap budowy i ww. wymagania w nowoprojektowanym ust. 4c w art. 72 ustawy ooś, wprowadza się odstępstwo od czasowego ograniczenia, które dotyczyć będzie jedynie podmiotów planujących podjęcie działalności związanej z gospodarowaniem odpadami zobowiązanych do uzyskania pozwolenia na budowę, o którym mowa w art. 72 ust. 1 pkt 1 lub dokonania zgłoszenia, o którym mowa w art. 72 ust. 1a ustawy ooś, oraz objętych obowiązkiem uzyskania pozwolenia zintegrowanego. W efekcie ograniczenia wynikające z etapu realizacji inwestycji nie wpłyną negatywnie na możliwość pozyskania przez inwestorów zezwoleń niezbędnych do podjęcia działalności. **(pkt 20 lit. d)**

Przepis art. 72 ust. 10 ustawy ooś wymaga stosowanego doprecyzowania, że wskazana w tym artykule procedura dotyczy wyłącznie realizacji przedsięwzięcia, o którym mowa w ust. 8. Ponadto, zasadne jest dodanie zapisu, który jednoznacznie wskaże, że w sprawach nieuregulowanych przepisami ustawy ooś w stosunku do zgłoszeń z art. 72 ust. 8, zastosowanie mają przepisy Rozdziału 8a k.p.a. dotyczące tzw. „milczącego załatwienia sprawy”. **(pkt 20 lit. e)**

Ad pkt 21 (art. 72a ustawy ooś)

Aktualne brzmienie art. 72a nie jest wystarczająco precyzyjne, co może doprowadzać do niejasności co do realizowanych procedur oraz czasowego braku przypisanego podmiotu odpowiedzialnego za realizację warunków nałożonych na mocy decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. Projektowane zmiany w artykule są podyktowane potrzebą doprecyzowania zakresu podmiotowego przepisu poprzez oznaczenie organu pierwszej instancji oraz możliwość przeniesienia praw i obowiązków wynikających z decyzji na większą ilość podmiotów, a przede wszystkim określenia trybu administracyjnego tj. zmiany decyzji. Organ właściwy do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach będzie zobowiązany do zmiany adresata decyzji na podmiot przyjmujący zawarte w niej warunki, a tym samym upoważniony do realizacji danego przedsięwzięcia. W przepisie zostanie również określony reżim odpowiedzialności solidarnej dotyczący realizacji warunków wynikających z decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach w przypadku przeniesienia tej decyzji na wiele podmiotów.

Ad pkt 22 (art. 72c ustawy ooś)

Projektowany przepis ma na celu uregulowanie sytuacji prawnej podmiotów w zakresie praw i obowiązków wynikających z decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, w przypadku zmiany właściciela lub użytkownika wieczystego nieruchomości, na której jest realizowane lub zostało zrealizowane przedsięwzięcie wymagające uzyskania takiej decyzji. W dotychczasowym stanie prawnym brak jest jednoznacznej podstawy, która przesądzałaby o przeniesieniu obowiązków wynikających z decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach w sytuacjach obrotu nieruchomościami lub zmiany podmiotu prowadzącego działalność. Prowadzi to do trudności w egzekwowaniu obowiązków wynikających z decyzji środowiskowych oraz może rodzić ryzyko rozmywania odpowiedzialności za realizację warunków nałożonych na podmioty w decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. Należy podkreślić, że decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach stanowiąca pierwszy etap procesu inwestycyjnego, jest decyzją specjalistyczną i wynikające z niej warunki nie muszą powtarzać się w decyzjach następczych. W związku z tym wprowadzenie zasady, iż podmiot, który staje się właścicielem lub użytkownikiem wieczystym nieruchomości, przejmuje prawa i obowiązki wynikające z decyzji, zapewni ciągłość skutecznej realizacji decyzji przez cały okres realizacji i trwania przedsięwzięcia. Jednocześnie, w przypadkach gdy przedsięwzięcie jest związane z prowadzeniem działalności gospodarczej, właściwym adresatem obowiązków pozostaje podmiot faktycznie prowadzący tę działalność, co odpowiada zasadzie, iż odpowiedzialność powinna obciążać podmiot rzeczywiście korzystający ze środowiska. Dodatkowo projekt przewiduje także solidarną odpowiedzialność podmiotów, które przejęły ww. obowiązki. Rozwiązanie to ma charakter prewencyjny i gwarancyjny, eliminując ryzyko powstawania luk odpowiedzialności w procesie inwestycyjnym.

Ad pkt 23 (art. 73 ustawy ooś)

Projektowane nowe brzmienie pkt 2 w art. 73 ust. 1 ustawy ooś przewiduje możliwość składania wniosku o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach za pośrednictwem systemu teleinformatycznego Systemu do Obsługi Postępowań w zakresie Ocen Oddziaływania na Środowisko, zwanego dalej „SOPOOŚ”, wprowadzanego projektowanymi przepisami art. 128a-128h ustawy ooś. Jednocześnie w dalszym ciągu dopuszczalne jest składanie wniosku o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach w postaci papierowej, dlatego przepis

art. 73 ust. 1 pkt 1 pozostaje bez zmian. Projektowana zmiana w postaci nowego brzmienia art. 73 ust. 4 ustawy ooś zakłada wprowadzenie ustandaryzowanego wzoru wniosku o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. Standaryzacja motywowana jest potrzebą określenia minimalnego zakresu danych zawieranych we wnioskach o wydanie decyzji, a także obowiązkiem wprowadzania informacji do SOPOOŚ o składanych wnioskach o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, w tym wniosków składanych w postaci tradycyjnej (tzn. papierowej). Oprócz ujednolicenia treści i poprawy przejrzystości danych zawartych we wniosku, określenie wzoru wniosku o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach utworzy ramy prawne do wdrażania procesów automatyzacji wprowadzania danych do SOPOOŚ.

Ad pkt 24 (art. 74 ustawy ooś)

(pkt 24 lit. a pkt 1)

Pomimo zmiany przewidzianej do art. 59 ust. 1 pkt 2, polegającej na objęciu, w stosunku do wszystkich przedsięwzięć potencjalnie znacząco oddziaływujących na środowisko, możliwością wystąpienia przez wnioskodawcę o przeprowadzenie oceny oddziaływania na środowisko, zasadnicza treść art. 74 ust. 1 pkt 2 nie ulega zmianie. Wprowadza się do niego jedynie zastrzeżenie, że możliwość przedłożenia raportu oddziaływania na środowisko wraz z wnioskiem o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach nie zaistnieje w przypadku przedsięwzięć mogących znacząco transgranicznie oddziaływać na środowisko.

(pkt 24 lit. a pkt 2)

Projekt ustawy zakłada odstępianie od dotychczasowego wymogu załączania do wniosku o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach poświadczonej przez właściwy organ kopii mapy ewidencyjnej. W wyniku wdrożenia SOPOOŚ (projektowane przepisy art. 129a-art. 129k ustawy ooś) planowane jest dostarczenie rozwiązania technicznego, które pozwoli na ustalenie kręgu stron postępowania bez konieczności pozyskiwania wypisów oraz wyrysów z ewidencji gruntów i budynków. Projektowane przepisy art. 74 ust. 1 pkt 3a ustawy ooś zakładają zmianę w postaci wymogu przedłożenia mapy w postaci elektronicznej, na której zostanie przedstawiona lokalizacja przedsięwzięcia wraz z zaznaczonym obszarem znajdującym się w odległości 100 m od granic terenu realizacji przedsięwzięcia, obszarem na którym w wyniku realizacji, eksploatacji lub użytkowania przedsięwzięcia mogą zostać przekroczone standardy jakości środowiska oraz obszarem na którym realizacja, eksploatacja lub użytkowanie przedsięwzięcia mogą wprowadzić ograniczenia w zagospodarowaniu nieruchomości, zgodnie z jej aktualnym przeznaczeniem. Projektowany przepis art. 74 ust. 1 pkt 3a ustawy ooś określa również minimalne wymogi co do zawartości podkładu, na którym ma zostać sporządzona mapa. Mapa, o której mowa w art. 74 ust. 1 pkt 3a ustawy ooś ma stanowić dokument na cele porównawcze w zakresie prawidłowości lokalizacji przedsięwzięcia deklarowanej przez podmiot wnioskujący o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, a lokalizacją wynikającą z przedłożonych danych przestrzennych, o których mowa w projektowanym art. 74 ust. 1 pkt 3aa ustawy ooś. Omawiana mapa ma również walor dokumentu poglądowego w ramach możliwego udziału społeczeństwa przed wydaniem decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, a w niektórych przypadkach – jak wynika z dotychczasowej praktyki urzędów wydających ww. decyzje – mapa ukazująca lokalizację

planowanego przedsięwzięcia może również służyć jako załącznik graficzny do decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. **(pkt 24 lit. a, pkt 2 oraz 3)**

Ponadto zgodnie z dodawanym ust. 1ab będzie możliwość załączenia zamiast miejscowego planu, uchwały o przystąpieniu do zmiany takiego planu lub uchwałę o wyrażeniu zgody na przystąpienie do sporządzenia zintegrowanego planu inwestycyjnego.

Zmiana wynikowa związana z uchYLENIEM art. 74 ust. 1 pkt 4 ustawy ooś. **(pkt 24 lit. a pkt 4)**

W treści projektu ustawy proponuje się dodanie przepisu art. 74 ust. 1 pkt 3aa ustawy, który przewiduje obowiązek przedłożenia załącznika do wniosku o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach w postaci danych przestrzennych przedstawiających przewidywany teren, na którym będzie realizowane przedsięwzięcie oraz obszaru wyznaczonego w odległości 100 m od granic terenu realizacji przedsięwzięcia. Proponowane rozwiązanie ma za cel wykorzystanie tych danych na potrzeby analiz w zakresie określania miejsca realizacji planowanego przedsięwzięcia, ustalania kręgu stron postępowania w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, a także zwizualizowania omawianych danych przestrzennych w projektowanym systemie teleinformatycznym SOPOOŚ oraz innych systemach informacji przestrzennej. **(pkt 24 lit. a pkt 5)**

Zmiana wynikowa związana ze zmianą przepisu 74 ust. 3a ustawy ooś. **(pkt 24 lit. a pkt. 3, 8, lit. j, l)**

Zasadne jest usunięcie wymogu określonego w art. 74 ust. 1 pkt 4 ustawy ooś, przedkładania do wniosku o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach mapy przedstawiającej dane sytuacyjne i wysokościowe w przypadku przedsięwzięć wymagających koncesji lub decyzji, o których mowa w art. 72 ust. 1 pkt 4-5. Powyższy wymóg rodził wiele problemów natury formalnej, jakie dokumenty należy uznać za spełniające powyższe wymagania. Ponadto, wymóg określony w tym przepisie należy uznać za nadmiarowy, gdyż mapa, o której mowa w pkt 3a spełnia wystarczającą funkcję dokumentu mogącego stanowić podstawę do przeprowadzenia analizy oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko. **(pkt 24 lit. a pkt 6)**

Zmiana wynikowa związana z określeniem innego katalogu organów właściwych do wydawania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, o których mowa w art. 75 ust. 1 pkt 2 ustawy ooś. W związku z tym, że starosta prowadzi rejestr gruntów, o którym mowa w pkt 6, nie ma potrzeby załączenia przez wnioskodawcę wymaganych dokumentów. Ponadto, planuje się, aby pozostałe organy wydające decyzje o środowiskowych uwarunkowaniach – Generalny Dyrektor Ochrony Środowiska, zwany dalej „GDOŚ” oraz regionalni dyrektorzy ochrony środowiska, również uzyskali dostęp do systemu prowadzonego przez starostę. **(pkt 24 lit. a pkt 7 i lit. c)**

Zmiana wynikowa związana z wprowadzeniem przepisów 74 ust. 5-8 ustawy ooś. **(pkt 24 lit. a pkt 9)**

Przepisy wymagały zmiany wykluczającej możliwość nieprecyzyjnego ustalania liczby stron postępowania, od której ustalane byłoby zastosowanie trybu zawiadomień poprzez obwieszczenie. Dotychczas w ustawie tryb zawiadamiania stron postępowania, o którym mowa w art. 49 k.p.a., miał zastosowanie jeżeli liczba stron postępowania w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach lub innego postępowania dotyczącego tej decyzji przekraczała 10. Nie było jednak uzasadnienia dla kontynuowania tak restrykcyjnych regulacji

ustawy i odejścia od zasad odpowiadających ogólnej zasadzie wynikającej z k.p.a., zgodnie z którą, aby zawiadamić strony poprzez obwieszczenie, liczba stron postępowania powinna przekroczyć 20. Poza zmianami w zakresie samej liczby stron, od której ustawa ooś uzależnia zastosowanie trybu art. 49 k.p.a., należało uregulować także kwestie sposobu wykazywania tej liczby. W projektowanym brzmieniu, w celu uniknięcia wspomnianych nieprawidłowości ustala się, że jeżeli liczba stron przekraczać będzie 20, wraz z wnioskiem o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach obligatoryjnie trzeba będzie przedłożyć odpowiednie dokumenty dla wykazania takiego przekroczenia. Z kolei dla planowanych przedsięwzięć, o których mowa w art. 75 ust. 1 pkt 2, tj. dla których organem właściwym jest starosta, wyłączono obowiązek dołączenia tych dokumentów. Powyższe pozytywnie wpłynie na prawidłowe ustalanie liczby stron postępowania i właściwe stosowanie trybu, o którym mowa w art. 49 k.p.a., a także ograniczy niepotrzebne obowiązki obciążające inwestorów w sytuacji, kiedy właściwy organ posiada wszelkie potrzebne mu dane. Projektowany przepis art. 74 ust. 1a w powiązaniu z uchYLENIEM art. 74 ust. 1 pkt 6 ustawy ooś zakłada wprowadzenie uprawnienia organu właściwego w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach w postaci wezwania podmiotu wnioskującego o wydanie tejże decyzji do uzupełnienia wniosku o wydanie decyzji o wyrys z mapy ewidencyjnej oraz wypis z rejestru gruntów albo inny dokument, w postaci papierowej lub elektronicznej, wydany przez organ prowadzący ewidencję gruntów i budynków, pozwalający na ustalenie stron postępowania, zawierający co najmniej numer działki ewidencyjnej oraz, o ile zostały ujawnione numer jej księgi wieczystej, imię i nazwisko albo nazwę oraz adres podmiotu ewidencyjnego. Projektowany przepis ma zastosowanie w przypadkach, gdy organ prowadzący postępowanie w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach nie może uzyskać z Zintegrowanego Systemu Informacji o Nieruchomościach danych z ewidencji gruntów i budynków, dotyczących nieruchomości położonych na terenie, o którym mowa w art. 74 ust. 3a ustawy ooś zarówno w przypadku braku takiej informacji co do wszystkich, jak również tylko co do części nieruchomości znajdujących się na terenach, które zostały określone w projektowanym art. 74 ust. 3a ustawy ooś. Zintegrowany System Informacji o Nieruchomościach ma stać się docelowym i podstawowym narzędziem do ustalania kręgu stron postępowania w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, a wezwanie, o którym mowa w projektowanym art. 74 ust. 1a ustawy ooś ma stanowić narzędzie do pozyskiwania danych, które z jakichkolwiek powodów nie zasiły jeszcze zasobów ZSIN. **(pkt 24 lit. b)**

Projektowana zmiana art. 74 ust. 1d zakłada rozszerzenie upoważnienia ustawowego do wydania rozporządzenia przez ministra właściwego do spraw środowiska w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw klimatu i zakłada umożliwienie prawnego ustandaryzowania formatów karty informacyjnej przedsięwzięcia oraz raportu oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko, a także formatów oraz struktury danych przestrzennych (a tak należy rozumieć pojęcie *standardu*, które zostało użyte w omawianym przepisie), które będą zawierały się w załącznikach do wniosku o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. Projektowana zmiana art. 74 ust. 1d ustawy ooś - oprócz wyznaczenia nowych zakresów regulacji - łączy delegację, która aktualnie zawiera się w art. 66 ust. 8, tak aby kwestie te były regulowane łącznie jednym rozporządzeniem. **(pkt 24 lit. d)**

Projektowana zmiana art. 74 ust. 2 ustawy ooś zakłada wprowadzenie wymogu przedłożenia postaci elektronicznej obok postaci papierowej dokumentów w postaci raportu ooś lub karty informacyjnej przedsięwzięcia. Omawiany wymóg przedstawienia postaci elektronicznej raportu ooś lub karty wynika z względów praktycznych (umożliwia pracę nad dokumentem z wykorzystaniem komputerów), a także ze względów wymogów prawnych w zakresie udziału społeczeństwa w wydawaniu decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach (postać elektroniczna raportu ooś nie wymaga czynności skanowania niejednokrotnie obszernej dokumentacji celem udostępnienia jej społeczeństwu). Zgodnie z projektowaną zmianą w postaci dodania przepisu art. 66 ust. 1d ustawy ooś, zakłada się wymóg opatrzenia części tekstowej raportu ooś kwalifikowanym podpisem elektronicznym, podpisem zaufanym albo podpisem osobistym, jeżeli został on sporządzony w postaci elektronicznej. **(pkt 24 lit. e)**

Zmiana wynikowa związana ze zmianą przepisu 74 ust. 1a ustawy ooś **(pkt 24 lit. f)**

Przepisy ustawy ooś nie precyzują, które z posiadanych praw rzeczowych do nieruchomości pozwalają na uznanie podmiotu za stronę postępowania w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. Prowadzi to do licznych problemów interpretacyjnych i niejednorodności w stosowaniu przepisów, co może stanowić podstawę do stosowania przez podmioty nadzwyczajnych środków zaskarżenia decyzji administracyjnych. Modyfikacji wymaga również definicja „obszaru oddziaływania przedsięwzięcia”, która jest mało precyzyjna. W oparciu o aktualne przepisy, tak przyjęta definicja może błędnie sugerować, że oddziaływanie przedsięwzięcia na środowisko podlegające analizie w toku ww. postępowania jest ograniczone tylko do tego obszaru. **(pkt 24 lit. g.)**

Zasadne jest dookreślenie przepisów wskazujących jednoznacznie, że przysługiwanie prawa do nieruchomości, o którym mowa w art. 74 ust. 3a ustawy ooś, jest badane w pierwszej kolejności na podstawie ewidencji gruntów i budynków, a nie jak to miało miejsce dotychczas również na podstawie innych dokumentów będących w posiadaniu organu. Ewidencja gruntów i budynków będzie zatem stanowić podstawę do określenia kręgu stron postępowania, a korespondencja przesłana przez organ na adres z niej wynikający będzie uznane za skuteczne, jeżeli podmiot widniejący w ewidencji gruntów i budynków nie posiada adresu do doręczeń elektronicznych w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 18 listopada 2020 r. o doręczeniach elektronicznych (Dz. U. z 2024 r. poz. 1045 ze zm.). W projektowanym przepisie pozostawiono możliwość uznania za stronę postępowania na podstawie innych dokumentów (po jego przedstawieniu organowi prowadzącego postępowanie), ale mającego jedynie charakter uzupełniający, a nie jak dotychczas – równorzędny. **(pkt 24 lit. h)**

Aktualne przepisy ustawy ooś nakładają obowiązek informowania przez strony postępowania w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach organu prowadzącego postępowanie administracyjne o zbyciu przez nich nieruchomości znajdujących się w zasięgu oddziaływania planowanego przedsięwzięcia. Jest to przepis w istocie „martwy”, gdyż nie ma sankcji za niedotrzymanie ww. obowiązku. Ponadto, strony postępowania nie mają faktycznego interesu, aby informować, o tym fakcie organ prowadzący postępowanie. Z kolei, nabywcy mogą nie mieć świadomości o tym, że postępowanie o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach jest prowadzone. **(pkt 24 lit. i)**

W art. 74 ust. 3g pkt 1 ustawy ooś dotyczącym kwalifikacji pojęcia „nieregulowanego stanu prawnego” wykreślenia wymaga sformułowanie „lub nie zostało ono zakończone”. Powyższe sformułowanie jest zbędne, gdyż niezakończenie postępowania spadkowego wiąże się z jego „nieprzeprowadzeniem do końca”, o czym mowa we wcześniejszej części przepisu. Zatem, zasadne jest jego usunięcie. **(pkt 24 lit. k)**

Aktualne przepisy ustawy ooś nie przewidują systemu opłat za wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. Opłata taka wynika jedynie z przepisów wynikających z załącznika do ustawy z dnia 16 listopada 2006 r. o opłacie skarbowej (Dz. U. z 2025 r. poz. 1154) i wynosi aktualnie jedynie 205 zł (załącznik część 1, pozycja 45), co stanowi znikomą ułamek ponoszonych kosztów inwestora w porównaniu do kosztów, jakie są potrzebne do sporządzenia dokumentacji niezbędnej do złożenia wniosku o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach (karty informacyjnej przedsięwzięcia czy raportu o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko). Nie sposób również nie wspomnieć o kosztach związanych z samą realizacją przedsięwzięcia, takich jak kupno działki pod planowaną inwestycję, czy prowadzenie robót budowlanych. Duże inwestycje budowlane, infrastrukturalne, czy też przemysłowe, generują koszty sięgające niekiedy setek milionów złotych lub nawet miliardów złotych, a sama opłata skarbową w stanowi minimalny ułamek procenta całkowitych kosztów inwestycyjnych.

Ponadto, proces wydawania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach wiąże się z licznymi czynnościami administracyjnymi, wymagającymi zaangażowania specjalistów, kilkukrotnej skrupulatnej analizy karty informacyjnej przedsięwzięcia czy raportu o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko, które wraz z załącznikami mogą liczyć średnio 200 – 400 stron dokumentacji. W przypadku dużych inwestycji infrastrukturalnych, dokumentacja może mieć nawet kilka lub kilkadziesiąt tysięcy stron.

Postępowanie w sprawie wydania decyzji środowiskowej bez wątpienia jest wieloetapowe i na tle innych postępowań administracyjnych różni się stopniem skomplikowania, wymaga zróżnicowanych i skumulowanych działań, np. poprzez przeprowadzenie udziału społeczeństwa w postępowaniu, przeprowadzenie rozprawy administracyjnej, a także pozyskanie opinii lub uzgodnień od organów opiniujących, analizę kryteriów wymienionych w art. 62 ust. 1 ustawy ooś i przedstawionych przez Inwestora wariantów oraz połączenie postępowań w przypadku stwierdzenia powiązań technologicznych. Wszystkie te działania generują znaczne koszty, które nie są adekwatnie pokrywane przez obecnie obowiązującą opłatę skarbową w stosunku do złożoności i czasochłonności podejmowanych w toku postępowania czynności.

Wprowadzenie systemu opłat za wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach pozwoli także na przeznaczenie tych środków na obsadzenie stanowisk w starostwach, czy podniesienie wiedzy i kwalifikacji pracowników prowadzących takowe postępowania. Pozwoli to zwiększyć wydajność i zminimalizować ryzyko związane z kwestionowaniem przez stronę rozstrzygnięcia organów administracyjnych w odniesieniu do decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, skutkować może też mniejszą liczbą sytuacji konfliktowych, zarówno na poziomie krajowym, gdzie konflikty przebiegają na osi inwestor lub organ wydający decyzję –

ekologiczne organizacje pozarządowe, jak i na arenie europejskiej pomiędzy Państwem Członkowskim a Komisją Europejską.

Planowana opłata za wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach będzie stanowić dochód Skarbu Państwa (gdy organem właściwym do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach będzie Generalny Dyrektor Ochrony Środowiska lub regionalny dyrektor ochrony środowiska) oraz powiatu w części równej 80% wysokości opłaty, a pozostałe 20% trafi do Skarbu Państwa (w sytuacji, gdy organem prowadzącym postępowanie będzie starosta). Wysokość ww. opłaty nie może przekraczać 30 tysięcy złotych, a jej dokładna wysokość będzie określona w rozporządzeniu wydanym przez ministra właściwego do spraw klimatu. Z kolei, opłata za zmianę decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach będzie stanowić połowę wysokości opłaty, która byłaby wymagana w przypadku wystąpienia z wnioskiem o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla tego przedsięwzięcia.

(pkt 24 lit. m).

Ad pkt 25 (art. 74a ustawy ooś)

Aktualizacji wymaga katalog kierunków nauk dających uprawnienie do podpisywania jako autor raportu ooś. Ostatnia zmiana tych przepisów, która weszła w życie w 2019 r., była dostosowana do brzmienia aktualnego wtedy rozporządzenia Ministra Edukacji i Nauki z dnia 20 września 2018 r. w sprawie dziedzin nauki i dyscyplin naukowych oraz dyscyplin artystycznych (Dz. U. z 2018 r. poz. 1818). Rozporządzenie to utraciło swą moc i zostało zastąpione nowym rozporządzeniem Ministra Edukacji i Nauki z dnia 11 października 2022 r. w sprawie dziedzin nauki i dyscyplin naukowych oraz dyscyplin artystycznych (Dz. U. 2025 r. poz. 211), które obowiązuje na dzień sporządzenia niniejszego projektu. W międzyczasie doszło do wielu istotnych zmian jeśli chodzi o katalog dziedzin nauki/sztuki oraz dyscyplin naukowych/artystycznych oraz ich przyporządkowanie. W związku z powyższym, należy odpowiedni dostosować aktualne przepisy ustawy ooś do aktualnie obowiązującego rozporządzenia.

Ad pkt 26 (art. 75 ustawy ooś)

W przepisie planowana jest również zmiana o charakterze porządkowym dotycząca uchylecia rozbudowanych samodzielnych ustępów w zakresie organu właściwego do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach przy częściowej realizacji przedsięwzięcia na terenie zamkniętym lub na obszarze morskim. Jej główną funkcją jest wyeliminowanie ewentualnych błędów interpretacyjnych. Niemniej modyfikacja nie zakłada zmian merytorycznych w zakresie organu właściwego do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, którym nadal w przypadku przedsięwzięć realizowanych w całości lub części na terenie zamkniętym lub na obszarze morskim pozostanie regionalny dyrektor ochrony środowiska. **(pkt 26 lit. a pkt 1, lit. b-c)**

Dodatkowo wprowadzona zmiana porządkowa dotycząca usunięcia inwestycji związanej z regionalnymi sieciami szerokopasmowymi z katalogu przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko **(pkt 26 lit. a tiret 1 podwójne tiret 4)**, oraz zmiana wynikowa związana z wykreśleniem przepisu art. 7a ustawy ooś. **(pkt 26 lit. a tiret 1 podwójne tiret 5)**

W aktualnym stanie prawnym część postępowań w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach prowadzonych jest na poziomie jednostek samorządu gminnego (art. 75 ust. 1 pkt 4 ustawy ooś). Właściwe organy gmin z uwagi na niewielką liczbę tego typu spraw w skali roku nie są w stanie się w nich wyspecjalizować, a takie postępowanie jest kluczowe dla dalszych etapów procesu inwestycyjnego. Aktualnie rzeczywisty udział organów gmin w postępowaniu w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach często jest marginalny, gdyż prowadzenie tych postępowań opiera się głównie o stanowisko wyspecjalizowanych organów opiniujących lub uzgadniających. Należy więc wprowadzić zmiany, zgodne z którymi wydawanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach zapewnią organy samorządowe o większym zakresie terytorialnym oraz większym stopniu specjalizacji. Zmiana właściwości organów z organów gminy na starostów, usprawni kontrolę nad sposobem realizacji ważnych dla regionu inwestycji i będzie prowadzona przez jeden, wyspecjalizowany organ. Dodatkowo, planowana zmiana usunie problem wydawania przez organy gminy decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, dla której inwestorem jest sama gmina. Co więcej, warto podkreślić, że w starostwach powiatowych obecnie są już prowadzone podobne postępowania – dotyczące pozwoleń zintegrowanych. Zatem, pracownicy tych organów realizują już część zadań z zakresu ochrony środowiska, a także w przypadku gmin miejskich, prowadzą już postępowania o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. **(pkt 26 lit. a pkt 2)**

Ponadto, z uwagi na znikomą liczbę spraw procedowanych przez na podstawie dotychczasowego art. 75 ust. 1 pkt 3 ustawy ooś przez regionalnych dyrektorów regionalnej dyrekcji Lasów Państwowych (tj. zmiany lasu na użytek rolny stanowiącego własność Skarbu Państwa), planowane jest oddanie tej kompetencji do organu wyspecjalizowanego – starosty. Z podobnych powodów uzasadnione jest przeniesienie właściwości rzeczowej do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach w odniesieniu do przedsięwzięć stanowiących obiekty jądrowe oraz składowiska odpadów promieniotwórczych z regionalnych dyrektorów ochrony środowiska na Generalnego Dyrektora Ochrony Środowiska. GDOŚ, będąc organem ustawowo upoważnionym do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla przedsięwzięć w zakresie budowy obiektu energetyki jądrowej, o którym mowa w ustawie z dnia 29 czerwca 2011 r. o przygotowaniu i realizacji inwestycji w zakresie obiektów energetyki jądrowej oraz inwestycji towarzyszących jest organem wykwalifikowanym do procedowania przedsięwzięć, które ze względu na swoją specyfikę związane są z energetyką jądrową lub wykorzystywaniem materiałów promieniotwórczych w szerokim rozumieniu tego słowa. **(pkt 26 lit. a)**

W ślad za zmianą organów właściwych do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, o których mowa w art. 75 ust. 1 pkt 2 ustawy ooś, projektodawca dostosował odpowiednio przepis dotyczący przedsięwzięć planowanych na terenie wykraczającym poza obszar jednego powiatu. **(pkt 26 lit. b)**

Projektowana zmiana art. 75 ust. 5a ustawy ooś zakłada uchylenie obowiązku załączenia karty informacyjnej przedsięwzięcia lub raportu ooś w postaci papierowej w przypadku wystąpienia z wnioskiem o wydanie opinii, o której mowa w art. 75 ust. 4 oraz 5 ustawy ooś. W konsekwencji, ograniczy to konieczność generowania papierowej dokumentacji i pozwoli na

ograniczenie do posługiwania się przez organy administracji publicznej dokumentacją w postaci elektronicznej. **(pkt 26 lit. c)**

Ad pkt 27 (art. 76 ustawy ooś)

Z aktualnego brzmienia przepisu art. 76 ust 4 pkt 1 i 2 ustawy ooś wynika, że w przypadku stwierdzenia, że organ administracji architektoniczno-budowlanej, mimo braku wymaganej decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, nie wniósł sprzeciwu do zgłoszenia, o którym mowa w art. 30 ust. 1b i 71 ust. 2 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane, właściwy regionalny dyrektor ochrony środowiska może skierować określony w przepisach wniosek do właściwego organu nadzoru budowlanego celem wstrzymania prac budowlanych lub w razie zmiany sposobu użytkowania obiektu budowlanego – wstrzymania użytkowania takiego obiektu lub nałożenia obowiązku przedstawienia dokumentów, o których mowa w art. 72 ust. 2 p.b. Powyższe przepisy zatem pozostawiają możliwość wystąpienia z takim wnioskiem, pozostawiając regionalnym dyrektorom ochrony środowiska dowolność w tym zakresie. Natomiast, z punktu widzenia kompletności systemu ocen oddziaływania na środowisko, zasadnym jest zastąpienie możliwości – obowiązkiem dokonania takiego skierowania. Zapewni to odpowiednią ochronę środowiska, a ponadto zapewni odpowiednie wszczęcie procedur mających na celu naprawę zaistniałej sytuacji. **(pkt 27 lit. a)**

Zmiana przepisu wynikająca z wprowadzenia procedury wystąpienia z wnioskiem o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla przedsięwzięć zrealizowanych lub realizowanych bez wymaganej decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, o której mowa w art. 87a ustawy ooś. **(pkt 27 lit. b)**

Ad pkt 28 (art. 77 ustawy ooś)

W obowiązującym stanie prawnym pojawia się ryzyko naruszeń spowodowanych konfliktem interesów w sytuacji, kiedy inwestor będzie jednocześnie organem uzgadniającym w toku prowadzonego postępowania o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. Sytuacja taka może mieć miejsce w przypadku, gdy podmiotem planującym realizację przedsięwzięcia będzie urząd morski, a przed wydaniem tej decyzji, przepisy ustawy ooś wymagają uzyskania jego stanowiska. W przypadku, gdy dyrektor urzędu morskiego będzie wnioskodawcą wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, rolę organu uzgadniającego przejmie minister właściwy do spraw gospodarki morskiej. Taki podział ról pozwoli na wypełnienie celów oceny oddziaływania na środowisko z uwzględnieniem wymaganej niezależności organu. **(pkt 28 lit. a pkt 1)**

Aktualnie, organy dokonujące opiniowania, które wyraziły opinię, że nie zachodzi potrzeba przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko lub nie zajęły w tej sprawie stanowiska, są pozbawione możliwości wypowiedzenia się na dalszym etapie postępowania. Ma to zasadnicze znaczenie w sytuacji zmiany lub wprowadzenia nowych rozwiązań w planowanym przedsięwzięciu, które może pociągnąć za sobą zmianę uwarunkowań przedsięwzięcia. W takiej sytuacji, należy usunąć zapisy wprowadzające takowe ograniczenie: w całości dla Państwowej Inspekcji Sanitarnej i w części dla organu właściwego w sprawach ocen wodnoprawnych. Według projektowanej zmiany art. 77 ust. 1 pkt 4, w postępowaniach dla przedsięwzięć mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko, mimo stwierdzenia przez organ właściwy w sprawach ocen wodnoprawnych braku konieczności

przeprowadzania oceny oddziaływania, organ prowadzący postępowanie główne, może zidentyfikować potrzebę wystąpienia o uzgodnienie do organu właściwego w sprawach ocen wodnoprawnych gdy pojawią się nowe okoliczności sprawy tj. informacje w raporcie ooś, które poprzednio nie zostały wskazane w karcie informacyjnej przedsięwzięcia, lub gdy stwierdzi konieczność zweryfikowania warunków, wymagań lub obowiązków wskazanych w opinii, o której mowa w art. 64 ust. 3a ustawy ooś o braku konieczności przeprowadzenia oceny. **(pkt 28 lit. a pkt 2-3)**

Proponuje się zmianę treści art. 77 ust. 1 pkt 5 ustawy ooś poprzez wprowadzenie konstrukcji uzgodnienia warunków realizacji przedsięwzięcia z Prezesem Państwowej Agencji Atomistyki w miejsce obowiązującej dotychczas konstrukcji w postaci zasięgnięcia opinii od wspomnianego powyżej organu. Zmiana motywowana jest tym, że treść postanowienia o uzgodnieniu warunków realizacji przedsięwzięcia – w przeciwieństwie do wspomnianej powyżej opinii – ma charakter bezwzględnie wiążący dla organu prowadzącego postępowanie w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. Obecne brzmienie omawianego przepisu ustawy ooś daje możliwość niezastosowania się do wskazań wysoce wyspecjalizowanego organu, jakim jest Prezes Państwowej Agencji Atomistyki. **(pkt 28 lit. a pkt 4)**

Zmiana przepisu mająca na celu ujednoczenie przepisów wynikająca ze zmian wprowadzonych w art. 70 ust. 2 ustawy ooś. **(pkt 28 lit. b)**

Zmiana wynikowa związana ze zmianą przepisu art. 77 ust. 1 pkt 1 ustawy ooś. **(pkt 28 lit. c)**
W ust. 4, z uwagi na konstrukcję przepisu 77 ust. 4 pkt 2, w którym wyrażenie stanowiska organu uzgadniającego w zakresie konieczności przeprowadzenia ponownej oceny oddziaływania na środowisko, nie ma jednoznacznie nakazującego charakteru, wprowadza się zmianę pozwalającą organowi uzgadniającaemu w sposób wyraźny nałożyć – poprzez organ wydający decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach, obowiązek w tym zakresie. **(pkt 28 lit. d)**

Ponadto związanie organu wydającego o środowiskowych uwarunkowaniach w zakresie nałożenia na inwestora obowiązku przeprowadzenia ponownej oceny rozszerza się na prace wstępne wykonywane na podstawie u.c.p.k.. **(pkt 28 lit. e)**

Ad pkt 29 (art. 78 ustawy ooś)

Zmiana wynikowa związana z wykreśleniem art. 7a ustawy ooś.

Ad pkt 30 (art. 79a oraz b ustawy ooś)

Zmiana wynikowa związana z wykreśleniem art. 33a ustawy ooś i przeniesieniem jej zapisów do art. 79a ustawy ooś. **(art. 79a)**

Przepisy w zakresie realizacji obowiązków informacyjnych wynikających z wcześniejszego przepisu art. 33a ustawy ooś, oraz sankcji za niezrealizowanie tych obowiązków, określonych w art. 136aa ustawy ooś, wymagają gruntownych zmian. Dotychczasowe brzmienie art. 33a ust. 1 ustawy ooś nie wskazuje wyraźnie, że przepis dotyczy postępowania w sprawie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. Dotychczasowe brzmienie tego przepisu mogło więc być mylące, co do zakresu jego obowiązywania i intencji ustawodawcy. Konieczne było zatem doprecyzowanie powyższego. Jednocześnie analogicznym rozwiązaniem objęto postępowanie

w sprawie ponownej oceny oddziaływania na środowisko, tzn. przed wydaniem postanowienia, o którym mowa w art. 90 ust. 1 ustawy ooś.

Ponadto, dotychczasowy przepis art. 33a ust. 1 pkt 1 i 2 ustawy ooś przewiduje zbyt krótki termin na podanie przez właściwe organy do publicznej wiadomości informacji, o których mowa w art. 33 ust. 1 tej ustawy. Organy te mają czas na zrealizowanie swoich obowiązków „najpóźniej do końca dnia roboczego” następującego po dniu wystąpienia określonych w przepisie przesłanek. Jednocześnie niedochowanie tego terminu przez organ gminy skutkowało nałożeniem na nią administracyjnej kary pieniężnej, o której mowa w art. 136aa ust. 1 pkt 1 ustawy ooś. Ponieważ termin na zrealizowanie takiego obowiązku powinien korespondować z realnymi możliwościami urzędów, w projekcie ustawy wydłużono go do „3 dni roboczych” następujących po dniu wystąpienia określonych w przepisie przesłanek.

Ponadto norma prawna wynikająca z obowiązującego dotychczas art. 33a ust. 2 ustawy ooś przewiduje, że udostępnienie na stronie Biuletynu Informacji Publicznej (BIP) wskazanych tam informacji powinno następować przez okres nie krótszy niż rok. Z kolei udostępnianie informacji w sposób zwyczajowo przyjęty w danej miejscowości miało następować przez okres 30 kolejnych dni od dnia pierwszego podania informacji na BIP. Trudno o uzasadnienie dla specjalnego odliczania 30 dni na publikację w sposób zwyczajowo przyjęty w danej miejscowości, od dnia publikacji tych informacji na BIP. Ponadto roczny termin publikacji na BIP nie odpowiadał rzeczywistym potrzebom udostępniania informacji, o których mowa w art. 33 ust. 1 ustawy ooś, związanym z umożliwieniem złożenia przez społeczeństwo uwag i wniosków przed wydaniem decyzji administracyjnej. Koniecznym było zatem dostosowanie treści dotychczasowego art. 33a ustawy ooś do tych potrzeb i przesądzenie, że publikowanie informacji na BIP oraz w sposób zwyczajowo przyjęty w danej miejscowości ma się odbywać przez okres nie krótszy, niż określony zgodnie z art. 33 ust. 1 pkt 7 ustawy ooś. Obydwa sposoby informowania społeczeństwa aktualnie rozpoczynają się w tym samym czasie i powinny trwać co najmniej tyle czasu, ile przyjęto na składanie uwag i wniosków przez społeczeństwo.

Konieczna jest także zmiana normy prawnej wynikającej dotychczas z art. 33a ust. 4 przy jednoczesnym wykreśleniu ust. 3 ustawy ooś. Zasadniczo treść projektowanej normy prawnej pozostaje ta sama – została ona jedynie nieznacznie zmieniona tak, by dokładniej ustalić intencje ustawodawcy. Przepis wskazywał bowiem, że w przypadku przerwy w udostępnianiu informacji, o których mowa w art. 33 ust. 1 ustawy ooś, w sposób określony w ust. 3 pkt 2 ustawy ooś (w dotychczasowym brzmieniu), nie ulega przerwaniu, o ile informacje, o których mowa w art. 33 ust. 1 ustawy ooś „pozostają udostępnione” przez co najmniej jeden z organów, o których mowa w ust. 1, na stronie podmiotowej w BIP. Przepis ten nieprecyzyjnie określał więc, kiedy informacje miały pozostawać udostępnione na BIP, aby nie doszło do przerwania biegu terminu związanego z zawiadomieniem w sposób zwyczajowo przyjęty w danej miejscowości. Po zmianie treści dotychczasowego art. 33a ust. 4 ustawy ooś, przepis ten przesądza, że w przypadku przerwy w udostępnianiu informacji w sposób zwyczajowo przyjęty w danej miejscowości, bieg terminu określonego dla takiego udostępnienia nie ulega przerwaniu, o ile informacje, pozostawały udostępniane w terminie tej przerwy przez co

najmniej jeden z organów, o których mowa w ust. 1, na ich stronie podmiotowej w Biuletynie Informacji Publicznej. **(art. 79b)**

Ad pkt 31 (art. 81 ustawy ooś)

Warianty realizacji przedsięwzięcia, przedkładane przez inwestora, stanowią alternatywy wobec wyboru wskazanej we wniosku wersji realizacji planowanego przedsięwzięcia. Warianty powinny być na tyle zróżnicowane, aby różnica ich oddziaływania na środowisko była łatwa do zidentyfikowania. Powyższego można dokonać przede wszystkim poprzez wskazanie wariantów lokalizacyjnych. Można również przedstawić odmienne technologie jakie proponowane są do zastosowania przy realizacji danego wariantu. Wszystkie warianty powinny jednak być „rozsądne” (pojęciem tym posługuje się dyrektywa e.i.a.) w tym znaczeniu, że każdy z nich jest możliwy do realizacji według zamierzeń inwestora. Warianty mają posłużyć organowi określającemu warunki realizacji przedsięwzięcia w podjęciu decyzji o zasadności realizacji inwestycji w wersji proponowanej we wniosku. **(pkt 31 lit. a)**

Zwroty stosowane dotychczas w ustawie ooś są niespójne. Sformułowanie „zgoda na realizację przedsięwzięcia” zastępuje się wyrazami „określenia środowiskowych uwarunkowań realizacji przedsięwzięcia” w celu ujednoczenia pojęć stosownie do zmian wprowadzonych w art. 59a ust. 3 ustawy ooś. **(pkt 31 lit. b, c)**

Ad pkt 32 (art. 82 ustawy ooś)

W ustawie ooś brak jest właściwego doprecyzowania kręgu organów, którym należy przedłożyć wyniki kompensacji przyrodniczej oraz wyniki monitoringu. W przepisach brak jest także zapisów, które organy są właściwe do określenia obowiązku unikania, zapobiegania lub ograniczania oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko. Prowadzi to do problemu polegającego na możliwości pominięcia przez organ prowadzący postępowanie konkretnego podmiotu. W związku z powyższym, katalog podmiotów współdziałających wskazany w art. 82 ust. 1 pkt 2 lit. c ustawy ooś należy uzupełnić o brakujące organy wskazane w innych przepisach, m.in. w art. 77 ustawy ooś. **(pkt 32 lit. a pkt 1)**

Należy wykreślić przepisy wynikające z art. 82 ust. 1a z uwagi na fakt, iż obowiązek przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko w przypadku wydania pozwolenia na prace przygotowawcze, o którym mowa w ustawie z dnia 29 czerwca 2011 r. o przygotowaniu i realizacji inwestycji w zakresie obiektów energetyki jądrowej oraz inwestycji towarzyszących, wynika z innych przepisów – art. 75 ust. 1a ustawy ooś. W związku z tym, powyższy przepis jako nadmiarowy należy stosownie usunąć. **(pkt 32 lit. b)**

Zmiana przepisów tożsama ze zmianami wprowadzonymi w art. 82 ust. 1 pkt 2 lit. c ustawy ooś mająca na celu ujednoczenie zapisów. **(pkt 32 lit. c)**

W ust. 1 po pkt 4b dodaje się pkt 4c umożliwiający nałożenie w decyzji środowiskowej obowiązku przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko w ramach postępowania w sprawie wydania pozwolenia na prace wstępne, o którym mowa w art. 75b pkt 7 i 8 u.c.p.k.. Aktualnie przepisy u.c.p.k. przewidują przeprowadzenie ponownej oceny oddziaływania na środowisko, lecz są one niepowiązane z regulacjami ustawy ooś. **(pkt 32 lit. d pkt 1)**

Aktualne rozwiązania przyjęte w art. 82 ust. 2 pkt 3 ustawy ooś dotyczące nałożenia obowiązku przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko oraz postępowania w

sprawie transgranicznego oddziaływania na środowisko w ramach postępowania w sprawie wydania decyzji, o których mowa w art. 72 ust. 1 pkt 1, 10, 14 i 18 (z wyłączeniem inwestycji w zakresie terminalu), nie uwzględniają analizy elementów przyrodniczych środowiska oraz analizy obszarów wymagającej specjalnej ochrony w stosunku do grzybów. Zatem, zasadne jest stosowne uzupełnienie przepisu we wskazanym zakresie, aby móc przeprowadzić właściwą analizę przyrodniczą w stosunku planowanego przedsięwzięcia, a także zapewnić odpowiednią ochronę również dla tych obszarów gdzie występują grzyby. **(pkt 32 lit. d pkt 2-3)**

Nowe brzmienie przepisu jest konsekwencją zmian wprowadzonych do ust. 1 pkt 4, gdzie wprowadzono jednoznaczne stanowisko organu wydającego decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach w sprawie konieczności przeprowadzenia ponownej oceny na etapie uzyskiwania zezwolenia na inwestycje, oraz nowego pkt 4c umożliwiającego nałożenie w decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach obowiązku przeprowadzenia ponownej oceny oddziaływania na środowisko dla prac wstępnych, o których mowa w u.c.p.k.. **(pkt 32 lit. e)**

Ad pkt 33 (art. 84 ustawy ooś)

Zmiana wynikowa związana z uchyleniem art. 64 ust. 1a ustawy ooś. **(pkt 33 lit a)**

Przepis art. 84 ust. 1a ustawy ooś powinien uwzględniać konieczność wskazania w decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach rodzaju i miejsca realizacji przedsięwzięcia, co zapewni kompletność i lepszą czytelność treści decyzji. Wpłyne to również pozytywnie w sytuacji badania tożsamości sprawy przez organy wydające decyzje następcze. Ponadto, w celu umożliwienia nakładania w decyzji obowiązku wykonywania nasadzeń drzew lub krzewów do wyrównania szkód dokonanych w środowisku przez realizację przedsięwzięcia i zachowanie walorów krajobrazowych, w przypadkach w których nie zachodzi potrzeba przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko, w art. 84 ust. 1a u.o.o.ś. przewidziano możliwość nakładania w tym zakresie kompensacji przyrodniczej. Obowiązku tego nie należy utożsamiać z nakładaniem obowiązku wykonania kompensacji przyrodniczej niezbędnej do zapewnienia spójności i właściwego funkcjonowania sieci obszarów Natura 2000., o której mowa w art. 35 u.o.p. albo nakładania obowiązku wykonania nasadzeń zastępczych w zezwoleniu, o którym mowa w art. 83 u.o.p. **(pkt 33 lit. b)**

Ad pkt 34 (art. 86c ustawy ooś)

Zmiana wynikowa mająca na celu ujednoczenie sformułowań tak, aby były tożsame z przepisem art. 87a ustawy ooś.

Ad pkt 35 (art. 86d ustawy ooś)

Aktualne przepisy dopuszczają możliwość zawieszenia bądź umorzenia postępowania w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach na wniosek podmiotu planującego podjęcie realizacji przedsięwzięcia. Biorąc pod uwagę treść art. 105 § 2 k.p.a., nie ma potrzeby, aby powielać treść tego przepisu i implementować go do „ustawy szczególnej”. W związku z powyższym zasadne jest jego wykreślenie. Ponadto, zastosowanie w ww. przepisie sformułowania „może”, zapewnia organowi prowadzącemu postępowanie możliwość zawieszenia takiego postępowania. Jest to szczególnie istotne w sytuacji, gdy postępowanie zmierza do wydania odmowy wydania decyzji administracyjnej, a w takiej sytuacji ze względu na ekonomikę procesu zasadnym byłoby zakończenie postępowania, a nie jego zawieszenie.

Ad pkt 36 i 37 (art. 86e i 86f ustawy ooś)

Obowiązujące przepisy dopuszczają wprost możliwość wykonywania zezwolenia na inwestycję nawet w przypadku gdy poprzedzająca je decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach została wstrzymana (86f ust. 8 ustawy ooś). Przedmiotowa nowelizacja, uwzględnia postulaty Komisji Europejskiej, wskazujące na możliwość realizacji inwestycji jedynie w oparciu o ostateczne orzeczenie w sprawie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. Przepisy wprowadzają w tym zakresie postanowienia dotyczące skutków wstrzymania wykonania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, oraz uprawnień wynikających z nadania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach rygoru natychmiastowej wykonalności. W przypadku wstrzymania wykonania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach przez sąd administracyjny na czas rozpatrzenia skargi na tą decyzję, inwestor będzie mógł skutecznie ubiegać się o kolejne decyzje wymagane w procesie inwestycyjnym, organy właściwe do ich wydania będą mogły procedować sprawę (bez względu na to czy wszczętą przed wstrzymaniem decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, czy po), jednak co istotne ze względu na cel wprowadzanego instrumentu: inwestor nie będzie uprawniony do wykonywania praw wynikających z takich decyzji, do czasu kiedy decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach stanie się ostateczna (art. 86f ust. 6 i 8). Z kolei rygor natychmiastowej wykonalności decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach będzie podstawą do procedowania pozwolenia inwestycyjnego jednak bez uprawnienia do realizacji uprawnień z niego wynikających (art. 86e ust. 4).

W art. 86f ust. 1 doprecyzowuje się brzmienie merytorycznej przesłanki do wstrzymania przez sądy administracyjne zaskarżonych decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, zawężając ją do negatywnych skutków realizacji planowanego przedsięwzięcia dla środowiska. Obecne brzmienie przepisu nie precyzuje jakie następstwa planowanej inwestycji sąd powinien brać pod uwagę przy podejmowaniu rozstrzygnięcia z wniosku o wstrzymanie wykonania zaskarżonej decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach.

W art. 86f zdejmuje się z sądów administracyjnych niektóre wymogi formalne dotyczące rozpoznania wniosków o wstrzymanie wykonania decyzji środowiskowych (art. 86f ust. 1a, 2 i ust. 2a ustawy ooś).

Wprowadza się termin dla Naczelnego Sądu Administracyjnego do rozpoznania skargi kasacyjnej od wyroku wojewódzkiego sądu administracyjnego w przedmiocie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, której wykonanie wstrzymano postanowieniem sądu na etapie rozpoznawania skargi od tej decyzji.

W związku z uchyceniem art. 86f ust. 7 ustawy ooś niezbędnym jest usunięcie odwołania do tego przepisu w innych aktach prawnych. (pkt 37 lit. f)

w (art. 86g i 86h)

Wprowadzane zmiany mają charakter wynikowy. Z uwagi na zmianę dokonaną w art. 86f ust. 5, gdzie nowe brzmienie tego przepisu nie posługuje się już pojęciem „zezwolenia na inwestycję”, należało je odpowiednio zastąpić.

Ad pkt 40 (art. 87 ustawy ooś)

W związku ze zmianą art. 72a ustawy i wprowadzenia zmiany podmiotowej decyzji, konieczne jest doprecyzowanie zapisu art. 87. W dotychczasowym brzmieniu przepis art. 87 miał zastosowanie jedynie do zmiany obejmującej sentencje decyzji o środowiskowych

uwarunkowaniach i jej zakresu merytorycznego. Proponowane brzmienie zapewni jasność odnośnie obszarów ustawy, które należy stosować odpowiednio w przypadku merytorycznej zmiany decyzji oraz w przypadku zmiany podmiotowej. Oznacza to, że wyłączając tryb zmiany decyzji przedstawiony w art. 72a, przepisy dotyczące przeprowadzania oceny oddziaływania na środowisko oraz postępowania w sprawie transgranicznego oddziaływania na środowisko nadal będą miały zastosowanie w przypadku zmian decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach wykraczających poza zmiany podmiotowe. W niezmienionym zakresie pozostaje także odpowiednie stosowanie art. 155 Kodeksu postępowania administracyjnego dot. uchylecia lub zmiany decyzji tworzącej prawa nabyte z wyszczególnieniem, że zgodę na zmianę powinien wyrazić podmiot planujący podjęcie realizacji przedsięwzięcia wskazany w decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach lub decyzji, o której mowa w art. 72a. **Ad pkt 41 (art. 87a ustawy ooś)**

Obecne przepisy ustawy ooś wprost nie przewidują sytuacji, w której możliwe jest uzyskanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla przedsięwzięć realizowanych lub zrealizowanych. W związku z powyższym, należy wprowadzić do ustawy przepisy umożliwiające „zalegalizowanie takiego przedsięwzięcia” wprowadzając rozwiązania podobne do tych przyjętych w przepisie art. k ust. 4a p.b., ale dostosowując je do sytuacji, tj. braku decyzji ooś w sytuacji, gdy nie jest wymagane uzyskanie „decyzji budowlanej”. Proponowana procedura ma na celu umożliwienie uzyskania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach pod warunkiem: złożenia wniosku w odpowiednim terminie – 60 dni od momentu, w którym dowiedział się o okoliczności stanowiącej podstawę do jego złożenia (wraz z wnioskiem o ustalenie zakresu raportu ooś) oraz złożenia dokumentacji uwzględniającej: analizę rozwiązań alternatywnych przedsięwzięcia i możliwość ustalenia warunków jego realizacji w zakresie ochrony środowiska. Podstawą do ustalenia, czy podmiot złożył wymagany wniosek w ustawowym terminie jest przede wszystkim analiza dokumentacji określonej we wstępie do wyliczenia w pkt 87a ust.2, a także wszelkie inne dokumenty urzędowe, czy inne dowody. Ustalenie istnienia powyższej przesłanki odbywać się będzie analogicznie tak jak jest to do tej pory przyjęte m.in. w art. 148 § 1 k.p.a. Brak uzyskania wymaganej decyzji spowoduje w konsekwencji możliwość zastosowania przez rdoś takich jak wystąpienie z wnioskiem o: wymierzenie kary pieniężnej; stwierdzenie nieważności decyzji następczej; wstrzymanie robót budowlanych; zmianę sposobu użytkowania obiektu budowlanego; nałożenie obowiązku przywrócenia środowiska do stanu właściwego. Dodatkowo, wprowadzone przepisy przewidują bardziej rygorystyczne podejście, jeśli chodzi o termin na złożenie przez inwestora raportu ooś, który w tym przypadku będzie wynosił 18 miesięcy. Jednocześnie organ właściwy do wydania „decyzji legalizacyjnej” ma obowiązek niezwłocznego poinformowania rdoś o przedłożeniu wniosku o wydanie ww. decyzji po upływie terminu, o którym mowa w ust. 1 oraz o „negatywnych rozstrzygnięciach sprawy” (tj. pozostawienia wniosku bez rozpoznania lub odmowy wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach). Z kolei, w przypadkach nieprzedłożenia przedmiotowego wniosku, kary za brak wymaganej decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach będą wymierzane się przez organy ochrony środowiska na zasadach ogólnych.

Ad pkt 42 (art. 88 ustawy ooś)

Wyliczenie postępowań, na etapie których może być przeprowadzana ponowna ocena oddziaływania na środowisko, uzupełnia się o pozwolenie na prace wstępne, o których mowa w art. 75b pkt 7 i 8 u.c.p.k.. Pozwolenie na prace wstępne wymagane jest na ściśle wskazane w tej specustawie prace (tj. niwelacja terenu, zagospodarowanie terenu budowy wraz z budową tymczasowych obiektów budowlanych, wykonanie przyłączy do sieci infrastruktury technicznej na potrzeby budowy oraz innych prac niewymagających sporządzenia projektu architektoniczno-budowlanego; rozbiórka istniejących obiektów budowlanych). Dla uzyskania tych pozwoleń niezbędne jest uprzednie uzyskanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach). **(pkt 43 lit. a)**

Projektowana zmiana art. 88 ust. 5 ustawy ooś zakłada wprowadzenie wymogu przedłożenia w postaci elektronicznej raportu ooś obok postaci papierowej w toku postępowania w sprawie wydania postanowienia uzgadniającego warunki realizacji przedsięwzięcia w ramach tzw. ponownej oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko, przeprowadzanej na podstawie przepisów rozdziału 4 działu V ustawy ooś. Wymóg przedstawienia postaci elektronicznej raportu ooś wynika z tych samych powodów, co projektowana zmiana brzmienia art. 74 ust. 2 ustawy ooś. Opisywana zmiana stanowi zatem harmonizację i ujednoczenie wymogów w zakresie przedkładania dokumentacji w postaci elektronicznej oraz papierowej zarówno w toku postępowania o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach na podstawie przepisów art. 59-87 ustawy ooś, jak i w ramach postępowania w sprawie wydania albo zmiany decyzji, o których mowa w art. 72 ust. 1 pkt 1, 10, 14 i 18, oraz pozwolenia, o którym mowa w art. 82 ust. 1 pkt 4b lit. b ustawy ooś. **(pkt 43 lit. b)**

Ad pkt 43 (art. 101 ustawy ooś)

Zmiana o charakterze porządkowym. Zwroty stosowane dotychczas w ustawie ooś są niespójne. Sformułowanie „zgoda na realizację przedsięwzięcia” zastępuje się wyrazami „określenia środowiskowych uwarunkowań realizacji przedsięwzięcia” w celu ujednoczenia pojęć stosownie do zmian wprowadzonych w art. 59a ust. 3 i 81 ust. 1-3 ustawy ooś.

Ad pkt 44 (art. 103a ustawy ooś)

Dział Va wprowadzony do ustawy ooś nowelizacją z dnia 13 lipca 2023 r. nie stanowił jak dotąd podstawy do określenia przedsięwzięcia zwalnianego z przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko. Projektowane przepisy upraszczają procedurę w tym zakresie oraz rozszerzają katalog przedsięwzięć, które potencjalnie mogą być nimi objęte.

Dyrektywa e.i.a., przewiduje w art. 2 ust. 4 możliwość zwolnienia przez państwa członkowskie UE danego przedsięwzięcia ze stosowania przepisów tej dyrektywy w przypadkach, gdy stosowanie tych przepisów miałoby niekorzystny wpływ na cele przedsięwzięcia. Dyrektywa ustanawia w tym zakresie warunki jakie powinny być spełnione przy wykorzystaniu tej procedury. Przede wszystkim zwolnienie może być zastosowane jedynie w wyjątkowych przypadkach. Dyrektywa nie precyzuje tego pojęcia, jednak orzecznictwo TSUE, które ukształtowało się w tym zakresie wskazuje na konieczność interpretowania tego pojęcia z uwzględnieniem celów dyrektywy oraz faktu, że ponieważ jest to przepis ograniczający zakres stosowania dyrektywy, należy go interpretować w sposób zawężający” (C-287/98). Ponadto, stosując zwolnienie, zgodnie z dyrektywą e.i.a. należy rozważyć rozważając, czy właściwa byłaby inna forma oceny, udostępnić zainteresowanej społeczności informacje uzyskane w

drodze innych form oceny oraz poinformować o tym fakcie Komisję Europejską przekazując stosowne informacje.

Projektowany dział Va zawiera regulacje stanowiące podstawę do podjęcia przy korzystaniu z omawianej procedury wszystkich niezbędnych działań wymaganych w tym zakresie przez dyrektywę e.i.a.. Uproszczenie projektowanej procedury w tym zakresie w stosunku do obowiązujących przepisów polega m. in. na zmianie formy w jakiej określane jest przedsięwzięcie zwalniane z obowiązku przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko oraz z obowiązku uzyskania decyzji środowiskowych uwarunkowaniach. Dotychczasowe rozporządzenie zamieniane jest na uchwałę Rady Ministrów.

Materialną podstawę zwolnienia danego przedsięwzięcia stanowić będzie przepis prawa materialnego, tj. art. 103a ust. 1. Natomiast skutek w nim przewidziany nastąpi dopiero po tym jak Rada Ministrów podejmie uchwałę, w której określi (wskaze), że dane przedsięwzięcie spełniające przesłanki wskazane w tym przepisie, uznaje za pilne.

Ponadto, rezygnuje się z obowiązkowej procedury innej formy oceny środowiskowej (obowiązujący art. 103c ust.1) na rzecz, jak wskazuje dyrektywa e.i.a., rozważenia innej formy oceny. Ostatecznie kształt oceny, w przypadku gdy Rada Ministrów uzna za zasadne jej przeprowadzenie, ustali Generalny Dyrektor Ochrony Środowiska w ramach postępowania w sprawie wydania decyzji inwestycyjnej.

Istotną zmianą projektowanego działu Va w stosunku do przepisów obowiązujących jest umożliwienie zastosowania zwolnienia z obowiązku przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko i wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach w stosunku do wszystkich rodzajów przedsięwzięć, które określone są w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 10 września 2019 r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko. Obowiązujące przepisy odnoszą tę możliwość jedynie do inwestycji zdefiniowanych jako strategiczne, zgodnie z art. 59a ust. 4 obowiązującej ustawy, a więc takich w stosunku, do których nie stosuje się wymogu badania zgodności ich lokalizacji z ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, a w przypadku gdy przedsięwzięcie jest realizowane na obszarze morskim – z ustaleniami planu zagospodarowania przestrzennego morskich wód wewnętrznych, morza terytorialnego i wyłącznej strefy ekonomicznej. Powyższe zawężenie, nie znajduje uzasadnienie w dyrektywie e.i.a., natomiast a priori wyklucza zwolnienie przedsięwzięć, które nie są ujęte w tym zbiorze.

Kolejną istotną zmianą (103a ust. 6) w omawianym zakresie jest wyraźne zastrzeżenie, że zwolnienie danego przedsięwzięcia mogącego znacząco oddziaływać na środowisko pozostaje bez wpływu na odpowiedni, ewentualny obowiązek dokonania analizy, o której mowa w art. 96 ust. 1 ustawy o oś. Regulacja w tym zakresie wydaje się zasadna ze względu na wątpliwości, jakie mogą ujawnić się w oparciu o treść ww. przepisu. Wynika z niego bowiem, że analiza w zakresie potencjalnego znaczącego oddziaływania na środowisko przeprowadzana jest przez właściwy organ jedynie w stosunku do przedsięwzięcia, innego niż przedsięwzięcie mogące znacząco oddziaływać na środowisko, które nie jest bezpośrednio związane z ochroną obszaru Natura 2000 lub nie wynika z tej ochrony. Dlatego w przypadku przedsięwzięcia mogącego znacząco oddziaływać na środowisko zwolnionego przez Radę Ministrów z obowiązku przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko oraz wydania decyzji środowiskowej, w

tym mogącego znacząco oddziaływać na obszar Natura 2000, nie istniałaby podstawa prawna do przeprowadzenia analizy i ewentualnie oceny w zakresie wpływu tego przedsięwzięcia na narażony obszar Natura 2000.

Analogiczne zastrzeżenie w art. 103a ust. 5 dotyczy oceny wodnoprawnej, wymaganej na podstawie ustawy – Prawo wodne.

Projektowany dział przewiduje ponadto wszelkie wymogi proceduralne określone w dyrektywie e.i.a., tj. udział społeczeństwa, zapewnienie społeczeństwu odpowiedniego dostępu w tym zakresie do informacji oraz obowiązek notyfikacji Komisji Europejskiej. Przepisów w tym zakresie nie stosuje się, zgodnie z dyrektywą e.i.a., do przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać transgranicznie na środowisko.

Ponadto, kolejną istotną zmianą w omawianym zakresie w stosunku do obowiązujących przepisów jest uzupełnienie procedury zwalniania przedsięwzięć z oceny oddziaływania na środowisko i z obowiązku wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, o udział w tej procedurze społeczeństwa. Ten etap będzie miał miejsce w ramach opiniowania przez Generalnego Dyrektora Ochrony Środowiska planowanego zwolnienia przedsięwzięcia mogącego znacząco oddziaływać na środowisko z obowiązku przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko oraz uzyskania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. Zmiana w tym zakresie stanowi realizację wymogu Dyrektywy e.i.a.

Ad 45 (art. 104 ustawy ooś)

Art. 104 określający umiejscowienie w procedurze oceny oddziaływania na środowisko jej części transgranicznej, uzupełniany jest o możliwość przeprowadzenia oceny transgranicznej na etapie pozwoleń inwestycyjnych w stosunku, do których stwierdzono obowiązek przeprowadzenia takiej oceny, nawet w sytuacji gdy ocena transgraniczna została już przeprowadzona na etapie procedowania decyzji środowiskowych uwarunkowaniach. Ocena transgraniczna będzie przeprowadzana wówczas jedynie, gdy stwierdzone znaczące oddziaływania transgraniczne zostaną zidentyfikowane dopiero na tym etapie. Obowiązująca obecnie regulacja w tym zakresie nie daje podstaw do podjęcia działań w tym zakresie nawet w przypadku zidentyfikowania nowych oddziaływań transgranicznych, nieujawnionych na wcześniejszym etapie.

Ad 46 (art. 108 ustawy ooś)

W art. 108 wprowadza się trzy zmiany. Po pierwsze organ, który zidentyfikował możliwość znaczącego transgranicznego oddziaływania na środowisko, przekazując Generalnemu Dyrektorowi Ochrony Środowiska informację w tej sprawie obowiązany będzie przekazać wraz z tą czynnością postanowienie o przeprowadzeniu postępowania w sprawie transgranicznego oddziaływania na środowisko.

W postanowieniu tym, czego dotyczy kolejna zmiana art. 108, określone będą obowiązki inwestora, dotyczące zapewnienia tłumaczenia w zakresie niezbędnym do prawidłowego przeprowadzenia postępowania w sprawie transgranicznego oddziaływania na środowisko. Zgodnie z ogólną zasadą wyrażoną w art. 7 ust. 2 ustawy Prawo ochrony środowiska dotyczącą ponoszenia kosztów zapobiegania zanieczyszczenia środowiska przez podmioty, które mogą je powodować, ustanawia się podstawę prawną do określenia zakresu tłumaczeń niezbędnych w procesie postępowania transgranicznego. Inwestor jako podmiot podejmujący działania

związane z niekorzystnym wpływem na środowisko, ponosić będzie koszty administracyjne związane z zapewnieniem odpowiedniego tłumaczenia zarówno dokumentacji jak i wszelkich działań związanych z prowadzeniem postępowania. Wydając postanowienie w tym zakresie organ powinien uwzględniać postanowienia dotyczące wymogów w zakresie tłumaczenia wynikające z zawartych w tym zakresie umów międzynarodowych:

1. Umowa między Rządem Rzeczypospolitej Polskiej a Rządem Republiki Federalnej Niemiec w zakresie ocen oddziaływania na środowisko i strategicznych ocen oddziaływania na środowisko w kontekście transgranicznym (art. 20)
2. Umowa między Rządem Rzeczypospolitej Polskiej a Rządem Republiki Litewskiej o realizacji Konwencji o ocenach oddziaływania na środowisko w kontekście transgranicznym, podpisana w Warszawie dnia 27 maja 2004 r. (art. 9), oraz ust. 1 zmienianego przepisu.

Zmianie ulega również termin na wydanie postanowienia w sprawie nałożenia obowiązku wydania postanowienia o przeprowadzeniu postępowania w sprawie transgranicznego oddziaływania na środowisko. Dotychczasowy 21 dniowy termin zastępuje się 30 dniowym. Termin ten powinien być wystarczający na zidentyfikowanie przez właściwy organ oddziaływań transgranicznych jakie wiązać się będą z realizacją planowanego przedsięwzięcia mogącego znacząco oddziaływać na środowisko. Wydłużenie tego terminu wiąże się z kolejnym obowiązkiem nakładanym na właściwe organy.

Ad 47 (art. 109 ustawy ooś)

W art. 109 ustawy ooś wprowadza się obowiązek niezwłocznego poinformowania przez GDOŚ państw narażonych o możliwym transgranicznym oddziaływaniu na środowisko, jednak dopiero po otrzymaniu niezbędnych dokumentów w sprawie. Informuje również o konieczności określenia zakresu raportu ooś.

Ad 48 (art. 111 ustawy ooś)

Zmiana przepisu pozwala państwom narażonym na zgłaszanie uwag i wniosków zarówno do karty informacyjnej przedsięwzięcia, jak i do zakresu raportu ooś, co zapewnia pełniejszy udział w postępowaniu w sprawie transgranicznego oddziaływania na środowisko oraz pozwala organom na uwzględnienie uwag i wniosków przed wydaniem postanowień, o których mowa w art. 63 ust. 1 i art. 69 ust. 3.

Ad 49 (art. 112 ustawy ooś)

W art. 112 ustawy ooś, projektowany przepis wprowadza dla organów wydających decyzje wydane po przeprowadzeniu postępowania transgranicznego obowiązek bezzwłocznego przekazania ich GDOŚ, w celu powiadomienia państw narażonych o tym fakcie oraz przekazania ich do przetłumaczenia inwestorowi na cele procedury transgranicznej oceny oddziaływania na środowisko. Przepis wprowadza obowiązek przekazania państwu narażonemu właściwej decyzji wraz z jej tłumaczeniem w całości, aby zagwarantować możliwość zapoznania się z jej treścią i rozstrzygnięciem. **Ad 50 (art. 113 ust. 3 ustawy ooś)** Przepis precyzuje, że powiadomienia o oddziaływaniach transgranicznych dokonuje się gdy GDOŚ dysponuje, już pełną dokumentacją, o której mowa w ust. 1. Jest to analogiczna procedura jak przewidziana w zmianie do art. 109 ust. 1.

Ad pkt 51 (art. 123a ustawy ooś)

Przepisy umożliwiające delegowanie spraw regionalnego dyrektora ochrony środowiska, do innego RDOŚ, jeżeli jest to uzasadnione szczególnymi uwarunkowaniami wynikającymi z obciążających RDOŚ zadań, wprowadzają wyjątek od zasady dotyczącej właściwości miejscowej. Dla takiego rozwiązania nie ma aktualnie uzasadnienia, a problemy z funkcjonowaniem urzędów w sprawach ważnych społecznie i wymagających wiedzy o lokalnych i regionalnych uwarunkowaniach, co do zasady, powinny być rozwiązywane w inny sposób. Zasadnym było uchylenie przepisów wprowadzających wyjątek od właściwości miejscowej umożliwiający delegowanie spraw do innego RDOŚ. Zmiana taka pozytywnie wpłynie na postępowania, bowiem sprawa będzie procedowana przez organ właściwy miejscowo, a nie delegacyjnie, a zatem przez organ najlepiej znający charakterystykę obszaru.

Ad pkt 52 (art. 124 ustawy ooś)

W art. 124 ust. 3 ustawy ooś upoważniono ministra właściwego do spraw ochrony środowiska do określenia w drodze rozporządzenia i na wniosek GDOŚ statutu określającego ustrojowe zasady funkcjonowania regionalnej dyrekcji ochrony środowiska, uwzględniającego zgodnie z ust. 4 tego przepisu zakres przedmiotowy działalności tego podmiotu. Obecna forma zmiany statutu regionalnej dyrekcji ochrony środowiska, uniemożliwia efektywne dostosowywanie struktury jednostki do rzeczywistych potrzeb, warunków oraz obowiązującego prawodawstwa. Każda zmiana organizacyjna wymaga przeprowadzenia czasochłonnej procedury legislacyjnej. Przeprowadzona analiza wykazała, że statuty podobnych jednostek budżetowych nadawane są w drodze zarządzenia. Projekt przewiduje zmianę formy nadania statutów regionalnym dyrekcjom ochrony środowiska. Organizację regionalnych dyrekcji ochrony środowiska określać będą statuty nadane przez Generalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w drodze zarządzenia. Pozwoli to na usprawnienie i uelastycznienie działań 16 regionalnych dyrekcji ochrony środowiska.

Ad pkt 53 (art. 129a-129k ustawy ooś)

Projektowane przepisy art. 129a-129k ustawy ooś zakładają wprowadzenie Systemu do Obsługi Postępowań w zakresie Ocen Oddziaływania na Środowisko. SOPOOŚ ma stanowić system teleinformatyczny, zapewniający możliwość obsługi postępowań administracyjnych m.in. w sprawach wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach (projektowany art. 129a ust. 2 pkt 1 lit. a) oraz innych postępowań administracyjnych związanych z wydanymi już decyzjami o środowiskowych uwarunkowaniach (projektowany art. 129a ust. 2 pkt 1 lit. b), o których mowa w ustawie ooś i w trybach przewidzianych przepisami k.p.a. W ramach wspomnianych uprzednio funkcjonalności, SOPOOŚ ma pełnić funkcję narzędzia umożliwiającego gromadzenie dokumentacji generowanej w toku obsługiwanych za jego pośrednictwem postępowań (projektowany art. 129a ust. 2 pkt 2), narzędzia służącego do komunikacji (wymiany pism) oraz udostępniania dokumentacji pomiędzy organem prowadzącym postępowanie w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, a organami właściwymi do wydania postanowienia, uzgodnienia lub wyrażenia opinii, o których mowa w art. 64 ust. 1-1d, art. 77 ust. 1 oraz art. 75 ust. 4 i 5 ustawy ooś (projektowany art. 129a ust. 2 pkt 3 ustawy ooś), udostępniania społeczeństwu dokumentacji zgromadzonej w toku postępowania w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach oraz zapewniającego możliwość składania przez społeczeństwo wniosków i uwag w toku tego

postępowania (projektowany art. 129a ust. 2 pkt 4). Ponadto, SOPOOŚ ma również stanowić narzędzie pozwalające na udostępnianie dokumentacji niezbędnej do wydania postanowienia, o którym mowa w art. 90 ust. 1 ustawy ooś w ramach procedury ponownej oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko, uregulowanej w przepisach rozdziału 4 działu V ustawy ooś. SOPOOŚ ma pełnić funkcję systemu umożliwiającego udostępnienie informacji o środowisku i jego ochronie w rozumieniu przepisów działu II ustawy ooś, w zakresie dokumentacji podlegającej gromadzeniu w zasobach SOPOOŚ. Projektowany system teleinformatyczny ma również stanowić narzędzie pozwalające na gromadzenie w zasobach SOPOOŚ informacji i danych z postępowań administracyjnych.

Zgodnie z projektowanym art. 129a ust. 3, 4 oraz 5 ustawy ooś, SOPOOŚ jako system teleinformatyczny (w rozumieniu art. 3 pkt 3 ustawy z dnia 17 lutego 2005 r. o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne) będzie zapewniał jego użytkownikom możliwość wnoszenia, gromadzenia oraz udostępniania innych pism oraz dokumentów innych niż wymienione w projektowanym art. 129a ust. 2 pkt 1-4.

Proponowany art. 129a ust. 6 wprowadza uprawnienie organy administracji publicznej, które biorą czynny udział w postępowaniu administracyjnym w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach (wskazane w art. 75 ust. 1-1a oraz art. 75 ust. 4-5 ustawy ooś, a także organy właściwe do wydania postanowień i opinii, o których mowa w art. 64 ust. 1-1d oraz art. 77 ust. 1 ustawy ooś, w tym organy wyższego stopnia w odniesieniu do ww. organów) do korzystania z danych znajdujących się w zasobach SOPOOŚ na potrzeby realizacji zadań ustawowych, które zostały powierzone omawianym powyżej organom.

Projektowany art. 129b ust. 1 ustawy ooś przewiduje, że SOPOOŚ ma za zadanie umożliwić wygenerowanie i złożenie wniosków właściwych do wszczęcia postępowań obsługiwanych za pośrednictwem projektowanego systemu teleinformatycznego. Celem regulacji jest zawężenie możliwości składania wniosku o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach w postaci elektronicznej jedynie do tego generowanego i składanego za pośrednictwem projektowanego systemu elektronicznego. W przypadku złożenia wniosku w postaci papierowej, postępowanie administracyjne powinno toczyć się na dotychczasowych zasadach ogólnych, wynikających z treści przepisów działu V ustawy ooś. Ustęp drugi projektowanego art. 129b ustawy ooś wprowadza uprawnienie GDOŚ do zamieszczenia w SOPOOŚ formularzy wniosków dotyczących spraw nieujętych wprost w projektowanym art. 129a ust. 2 pkt 1 lit. b ustawy ooś. Następnie, projektowany art. 129b ust. 3 ustawy ooś ma z kolei charakter techniczny i definiuje, co należy rozumieć pod pojęciem „wygenerowania dokumentu”. Wniosek w postaci elektronicznej w celu zainicjowania postępowań, o których mowa w projektowanym art. 129a ust. 2 pkt 1 ustawy ooś powinien być wypełniony na formularzu elektronicznym, dostępnym w zasobach SOPOOŚ (art. 129b ust. 3 pkt 1 ustawy ooś). Następnie, wypełniony formularz (zgodnie z treścią projektowanego art. 129e ust. 3 ustawy ooś) powinien zostać opatrzony kwalifikowanym podpisem elektronicznym, podpisem zaufanym lub podpisem osobistym. Opatrzanie pisma (w omawianym przypadku – wniosku) podpisem elektronicznym może mieć miejsce w SOPOOŚ, jednakże zgodnie z projektowanym art. 129b ust. 3 pkt 2 ustawy ooś przewiduje się możliwość złożenia podpisu elektronicznego na wygenerowanym w SOPOOŚ formularzu (rozumieć należy przez to, że opatrzenie

dokumentu podpisem elektronicznym nie musi mieć miejsca w SOPOOŚ). Rozwiązanie takie zostało przewidziane m.in. dla przypadku, w którym podmiotem planującym realizację przedsięwzięcia jest osoba prawna, dla której przy składaniu oświadczeń woli i dokonywaniu czynności prawnych potrzebne jest oświadczenie co najmniej dwóch osób fizycznych łącznie. Ustęp piąty projektowanego art. 129b ustawy ooś ustanawia wymogi formalne do możliwości złożenia dokumentu za pośrednictwem SOPOOŚ. Aby skorzystać z możliwości złożenia dokumentów w SOPOOŚ, należy być zarejestrowanym użytkownikiem systemu. Użytkownik systemu powinien z kolei posiadać adres do doręczeń elektronicznych w myśl ustawy z dnia 18 listopada 2020 r. o doręczeniach elektronicznych (Dz. U. z 2024 r. poz. 1045, z późn. zm.). Przepis art. 129b ust. 5 pkt 2 ustawy ooś zakłada zrównanie złożenia dokumentu za pośrednictwem SOPOOŚ z wniesieniem pisma w myśl przepisu art. 63 § 1 k.p.a. Celem regulacji jest zawężenie możliwości składania wniosku o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach w postaci elektronicznej jedynie za pośrednictwem projektowanego systemu elektronicznego.

Proponowany art. 129c ust. 1 ustawy ooś ustanawia wymóg techniczny w postaci założenia konta użytkownika SOPOOŚ w celu korzystania z projektowanego systemu. Wymóg ten stanowi jeden z wyrazów realizacji przez GDOŚ ochrony przed nieuprawnionym dostępem osób trzecich do zasobów SOPOOŚ.

SOPOOŚ w ramach projektowanego przepisu art. 129c ust. 2 pkt 1-6 ustawy ooś ma zapewniać możliwość czynnego udziału w postępowaniu sześciu grupom podmiotów, to znaczy: organowi właściwemu do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, organowi właściwemu do wydania postanowienia lub opinii, o których mowa w art. 64 ust 1-1d oraz w art. 77 ust. 1, 4-5 ustawy ooś, podmiotowi planującemu podjęcie realizacji przedsięwzięcia lub osobie działającej jako jej pełnomocnik, organom wyższego stopnia w odniesieniu do organów wymienionych w ust. 2 pkt 1 oraz 2 w rozumieniu ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego, a także stron postępowania oraz podmiotom, które występują w postępowaniu na prawach strony w myśl przepisów k.p.a.. Należy w tym miejscu podkreślić, że ze względu na konieczność etapowania prac nad projektowanym systemem teleinformatycznym, umożliwienie zakładania kont oraz korzystania z SOPOOŚ przez organy lub podmioty, o których mowa w projektowanym art. 129c ust. 2 pkt 4-6 nie będzie możliwa w ramach tzw. pierwszego etapu wdrażania systemu, który zgodnie z projektowanym art. 34 pkt 2 ustawy zmieniającej ma wejść w życie 1 stycznia 2028 r. Z tego też powodu zaprojektowano art. 34 pkt 2 ustawy zmieniającej, który ma charakter porządkowy i ustanawia, że odwołania od decyzji i zażalenia wydawane w ramach obsługiwanych przez SOPOOŚ postępowań administracyjnych składa się poza SOPOOŚ, zgodnie z przepisami ogólnymi, wynikającymi z k.p.a.

Proponowane przepisy art. 129c ust. 3-5 ustawy ooś określają sposób, w jaki konto użytkownika SOPOOŚ podlega założeniu. Wskazana triada pojęć: rejestracja, uwierzytelnienie oraz autoryzacja rozdziela poszczególne etapy procedury zakładania konta użytkownika SOPOOŚ. Pojęcie „rejestracja” odnosi się do utworzenia profilu użytkownika, „uwierzytelnienie” stanowi potwierdzenie tożsamości osoby, na której dane profil użytkownika SOPOOŚ został utworzony, natomiast „autoryzacja” oznacza nadanie określonych uprawnień

w SOPOOŚ dla konkretnego, uwierzytelnionego profilu użytkownika projektowanego systemu. Ustęp szósty projektowanego art. 129c ustawy ooś stanowi, iż usunięcie konta użytkownika SOPOOŚ powoduje automatyczne usunięcie wszystkich danych dotyczących tego konta, w tym dotyczące użytkownika konta, oraz dokumenty zapisane na koncie. Ze względu na fakt, iż SOPOOŚ ma służyć wymianie dokumentów w ramach obsługi postępowania administracyjnego w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, a w konsekwencji dokumentacja znajdująca się w projektowanym systemie w zdecydowanej większości przypadków będzie stanowić akta postępowania administracyjnego, drugie zdanie omawianego art. 129c ust. 6 ustawy ooś ustanawia, że nie będą podlegać usunięciu dokumenty (w tym takie, które będą zawierać dane osobowe), które stanowią część akt postępowania administracyjnego, obsługiwanego przez SOPOOŚ. Brak omawianej regulacji skutkowałby usunięciem dokumentów stanowiących akta postępowania administracyjnego, w tym przykładowo wniosku o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach wraz z załącznikami, co przeczyłoby istocie celu, dla którego SOPOOŚ jest projektowany. Projektowany art. 129c ust. 7 ustawy ooś ustanawia delegację ustawową dla ministra właściwego do spraw środowiska do określenia w drodze rozporządzenia szczegółowego sposobu funkcjonowania systemu SOPOOŚ. Należy przez to rozumieć wymogi techniczne oraz szczegółową regulację dotyczącą m.in. wymogów dotyczących konta użytkownika SOPOOŚ, sposobu wypełniania określonych danych, wymogi techniczne w zakresie rozmiaru wprowadzanych dokumentów elektronicznych itp.

Projektowany art. 129d ustawy ooś zawiera regulację określającą szczególne obowiązki Generalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w odniesieniu do SOPOOŚ. Wedle projektowanego ustępu pierwszego omawianego przepisu, GDOŚ został wyznaczony jako administrator danych osobowych użytkowników systemu. Proponowane brzmienie art. 129d ust. 2 ustawy ooś określa katalog danych osobowych, które będą podlegały przetwarzaniu w SOPOOŚ. Projektowany przepis art. 129d ustęp trzeci ustawy ooś nakłada na GDOŚ obowiązek udostępnienia adresu elektronicznego (strony internetowej) SOPOOŚ w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej obsługującego go urzędu.

Projektowany art. 129e ustawy ooś ma na celu uregulowanie prawne sposobu doręczania pism w postępowaniach obsługiwanych za pośrednictwem SOPOOŚ. Ustęp pierwszy projektowanego przepisu art. 129e ustawy ooś przesądza o wymianie wszelkich pism w postaci elektronicznej w SOPOOŚ pomiędzy użytkownikami systemu. Projektodawca pomiędzy tymi użytkownikami wyklucza korespondencję w postaci papierowej. Warunkiem aktualizującym obowiązek wymiany wszelkich pism w SOPOOŚ jest złożenie przez podmiot planujący podjęcie realizacji przedsięwzięcia wniosku o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach za pośrednictwem SOPOOŚ. Ustęp drugi projektowanego art. 129e ustawy ooś ustanawia szczegółowy sposób doręczenia pisma w SOPOOŚ. Podstawowym sposobem uznania pisma za doręczone jest potwierdzenie odbioru pisma przez użytkownika na koncie tego użytkownika. Docelowo takie potwierdzenie ma być generowane w sposób automatyczny w momencie otwarcia pisma w SOPOOŚ przez użytkownika, do którego pismo zostało skierowane. Alternatywnym sposobem uznania pisma za doręczone jest skonstruowanie fikcji prawnej doręczenia pisma w SOPOOŚ po upływie czternastu dni od dnia umieszczenia oraz

powiadomienia o umieszczeniu pisma na koncie użytkownika, będącego adresatem. Ponadto w art. 129e ust. 3 ustawy ooś zakłada się obowiązek opatrywania pism przekazywanych za pośrednictwem SOPOOŚ kwalifikowanym podpisem elektronicznym, podpisem zaufanym, podpisem osobistym, lub kwalifikowaną pieczęcią elektroniczną właściwego organu. Projektowany art. 129e ust. 4 ustawy ooś zakłada ustanowienie wyjątku w sytuacji obsługi postępowania w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach za pośrednictwem SOPOOŚ. W dotychczasowym stanie prawnym, organ właściwy do wydania wspomnianej uprzednio decyzji obowiązany był przesłać w postaci papierowej dokumentację w postaci wniosku o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach wraz z określonymi w przepisach ustawy ooś załącznikami do organu właściwego do wydania postanowienia, uzgodnienia lub opinii, o których mowa w art. 63 ust. 1 oraz 5, art. 64 ust. 1-1d oraz ust. 2, art. 69 ust. 3 oraz 4, art. 70 ust. 1 oraz 1a, art. 75 ust. 4 oraz 5, a także art. 77 ust. 1, 2a-5a ustawy ooś. Projektowany ustęp czwarty art. 129e ustawy ooś zakłada możliwość udostępnienia z zasobów SOPOOŚ właściwym organom omawianej powyżej dokumentacji ze skutkiem doręczenia. W ten sposób dokumentacja zgromadzona w zasobach SOPOOŚ nie będzie musiała być przesyłana w konkretnym postępowaniu, a organ właściwy do wydania postanowienia, opinii lub uzgodnienia wymienionego powyżej w oparciu o narzędzia chmurowe będzie miał możliwość zapoznania się z dokumentacją zgromadzoną w postępowaniu administracyjnym w celu realizacji nałożonych na niego obowiązków ustawowych. Ustęp czwarty część druga projektowanego art. 129e ust. 4 ustawy ooś zakłada również wprowadzenie zasady prowadzenia postępowania wyjaśniającego przez organy o których mowa w art. 64 ust. 1-1d oraz w art. 77 ust. 1, 4-5 w sposób pośredni, tj. za pośrednictwem organu właściwego do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. Pośredni model wzywania inwestorów do przedkładania wyjaśnień w toku postępowania w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach został wypracowany wskutek praktyki orzecniczej urzędów trudniących się przeprowadzaniem ww. postępowań, natomiast praktyka taka nie była uregulowana w przepisach ustawy, a w konsekwencji – nie była ona jednolicie aplikowana. Tryb pośredni pozwoli na skoncentrowanie materiału dowodowego w postępowaniu, a także zapewni, że organ prowadzący postępowanie w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach będzie posiadał możliwie najlepszą wiedzę o ewentualnych niejasnościach lub brakach merytorycznych lub formalnych w przedkładanej w postępowaniu dokumentacji. Ustęp piąty projektowanego art. 129e ustawy ooś przewiduje możliwość przesłania przez SOPOOŚ informacji o fakcie umieszczenia oraz możliwości odbioru pisma na adres poczty elektronicznej użytkownika, który działa jako podmiot planujący realizację przedsięwzięcia lub jako osoba działająca jako pełnomocnik takiego podmiotu.

Projektowany art. 129f ustawy ooś reguluje sytuację, w której dochodzi do zmiany informacji teleadresowych użytkowników systemu. Ustęp pierwszy projektowanego art. 129f formułuje obowiązek aktualizacji informacji teleadresowej na profilu użytkownika niezwłocznie po wystąpieniu takiej zmiany. Ustęp drugi projektowanego przepisu formułuje natomiast fikcję prawną skutecznego doręczenia pisma do użytkownika systemu, jeżeli dane teleadresowe nie zostały zaktualizowane.

Projektowany art. 129g ustęp pierwszy oraz drugi ustawy ooś ma charakter organizacyjno-proceduralny i reguluje odpowiednio aktualizację obowiązku składania, doręczenia oraz udostępniania pism w ramach postępowania prowadzonego za pośrednictwem SOPOOŚ oraz zakres instancyjny postępowań obsługiwanych przez SOPOOŚ. Ustęp drugi omawianego przepisu art. 129g reguluje sytuację składania przez podmiot planujący realizację przedsięwzięcia środków odwoławczych od rozstrzygnięć wydanych w postępowaniach obsługiwanych z wykorzystaniem SOPOOŚ ze względu na podział na fazy wdrażania SOPOOŚ, gdzie przewiduje się, że m.in. możliwość obsługi postępowań w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach przez organy odwoławcze (w tym właściwe do rozpatrywania zażaleń na postanowienia wydawane w ww. postępowaniach) stanowi funkcjonalność wprowadzaną komunikatem ministra właściwego ds. środowiska, o którym mowa w art. 34 pkt 3 ustawy zmieniającej, który to komunikat jest uzależniony od wypracowania odpowiednich rozwiązań technicznych w SOPOOŚ.

Projektowany art. 129h ustawy ooś ustanawia obowiązek przedkładania wszystkich pism oraz prowadzenia komunikacji ogólnych postępowania w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach w przypadku, gdy podmiot planujący podjęcie realizacji przedsięwzięcia złoży wniosek o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach za pośrednictwem SOPOOŚ. Omawiane wyjątki dotyczą odstępstw od wymogów dołączania dokumentów, stanowiących załączniki do wniosku o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. W przypadku złożenia za pośrednictwem SOPOOŚ wniosku o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, projektowany art. 129h ust. 1 ooś przewiduje wyjątek od przedkładania pism w postaci papierowej w przypadkach, gdy przepisy ustawy ooś ustanawiają taki obowiązek. Proponowane rozwiązanie prawne jest konieczne, albowiem irracjonalnym jest wymaganie przedkładania pism w postaci papierowej lub fizycznych nośników danych informatycznych w systemie teleinformatycznym, który ma za zadanie cyfryzację postępowań administracyjnych w zakresie wydawania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach.

Projektowany art. 129h ust. 2 ustawy ooś przewiduje odpowiednie uregulowanie wyjątków od zasad dla czynności wyłożenia dokumentacji do wglądu (zasada ogólna uregulowana w art. 33 ust. 1 pkt 5 ustawy ooś) oraz procedury udziału społeczeństwa przed wydaniem decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach wraz z elementem składania uwag i wniosków przez społeczeństwo (zasady ogólne uregulowane w art. 34 oraz art. 79 ust. 1 ustawy ooś), w przypadku, gdy postępowanie w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach przeprowadzane jest z wykorzystaniem SOPOOŚ. W myśl projektowanych przepisów, wyłożenie do wglądu polega na udostępnieniu niezbędnej dokumentacji sprawy w SOPOOŚ, w sposób umożliwiający odczyt lub pobranie tej dokumentacji za pośrednictwem strony internetowej projektowanego systemu, natomiast uwagi i wnioski w ramach udziału społeczeństwa składa się bez konieczności opatrywania ich kwalifikowanym podpisem elektronicznym za pośrednictwem SOPOOŚ. Omawiane przepisy doprecyzowują, iż w przypadku gdy postępowanie w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach przeprowadzane jest z wykorzystaniem SOPOOŚ, projektowany system jest domyślnym kanałem komunikacji z wykorzystaniem środków komunikacji elektronicznej. W

dotychczasowej praktyce, uwagi i wnioski można było składać z wykorzystaniem poczty elektronicznej (e-mail) na adres urzędu obsługującego organ właściwy do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. Proponowana regulacja ma za zadanie skanalizowania uwag i wniosków składanych za pośrednictwem środków komunikacji elektronicznej do jednego miejsca, jakim jest SOPOOŚ, ale jedynie w przypadkach, gdy konkretne postępowanie jest prowadzone z wykorzystaniem projektowanego systemu teleinformatycznego.

Proponowany art. 129i ustawy ooś zakłada, że wprowadzenie przez organ właściwy do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dokumentacji zawierającej informacje, o których mowa w art. 128 ust. 1 ustawy ooś jest równoznaczne z wykonaniem przez ten organ obowiązku, o którym mowa w art. 129 ust. 1 ustawy ooś. Regulacja wynika z tego faktu, iż projektowany system teleinformatyczny ma być powiązany z istniejącą obecnie bazą ocen oddziaływania na środowisko, a w ramach projektowanych rozwiązań technicznych zakładana jest automatyczna wymiana informacji pomiędzy SOPOOŚ, a Bazą danych o ocenach oddziaływania na środowisko. Omawiana regulacja ma także walor zachęcający do korzystania z zasobów SOPOOŚ ze względu na proponowane rozwiązania techniczne, które mają za cel automatyzację niektórych czynności związanych z postępowaniem w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, a tym samym oszczędność czasu w przypadku czynności, które zostaną poddane automatyzacji.

Projektowany przepis art. 129j ustawy ooś zakłada nałożenie na organy właściwe do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach obowiązku wprowadzania do SOPOOŚ dokumentów w postaci elektronicznej, które zostały wytworzone w tych postępowaniach, które nie były procedowane z wykorzystaniem SOPOOŚ. Ze względu na planowaną zmianę w zakresie postaci załączników do wniosku o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, o których mowa w art. 74 ust. 1 ustawy ooś, a także przesądzenie w projektowanych przepisach ustawy ooś o wymogu przedkładania karty informacyjnej przedsięwzięcia oraz raportu ooś w postaci elektronicznej, uzupełnianie zasobów SOPOOŚ (co w konsekwencji projektowanego art. 129i ustawy ooś realizuje obowiązek przedłożenia dokumentacji do bazy danych o ocenach oddziaływania na środowisko) powinno być w związku z powyższym mniej uciążliwym rozwiązaniem dla ww. organów administracji publicznej.

Projektowany art. 129k ustawy ooś zakłada nałożenie na organy właściwe do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, a także organy właściwe do wydania postanowień i opinii, o których mowa w art. 64 ust. 1-1d oraz w art. 77 ust. 1 ustawy ooś obowiązku uzyskania dostępu do danych z ewidencji gruntów i budynków, które stanowią zasoby ZSIN - Zintegrowanego Systemu Informacji o Nieruchomościach, o którym mowa w art. 24b ust. 1 ustawy – prawo geodezyjne i kartograficzne. Uzyskanie dostępu do ZSIN jest konieczne do prawidłowego toku procedowania postępowań w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, albowiem to na podstawie danych zawartych w tym systemie przeprowadzany będzie proces ustalania kręgu stron postępowania administracyjnego.

Ad pkt 54 (art. 136a ustawy ooś)

Aktualne przepisy ustawy ooś nie przewidują systemu opłat za: nieprzestrzeganie obowiązku uzyskania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach oraz sytuacji, gdy inwestor posługuje

się decyzjami nieostatecznymi albo prowadzi prace pomimo wydania postanowienia o wstrzymaniu wykonania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach stosownie do art. 86g ust. 8 ustawy ooś. W związku z powyższym, ww. katalog sytuacji, w której wymagane jest uiszczenie opłaty należy stosownie uzupełnić o ww. przypadki, z tym, że górna granica wysokości kary pieniężnej jest będzie wyższa, tak aby odpowiadała stopniu szkodliwości danych przedsięwzięć.

Ad pkt 55 (art. 136aa ustawy ooś)

Zmiana wynikowa z uwagi na zmiany wprowadzone w art. 33a ustawy ooś.

Ad Art. 2 zmiany w ustawie z 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane (Dz. U. z 2025 r. poz. 418 i 1080)

Wymagane jest doprecyzowanie przepisów wynikających z art. 49 ust. 4a p.b. określających, w jakich przypadkach możliwe jest wydanie decyzji legalizacyjnych, tj. zatwierdzających projekt budowlany albo projekt zagospodarowania działki lub terenu lub zezwolenia na wznowienie budowy, o których mowa w ust. 4 ww. artykułu. Zasadne jest doprecyzowanie powyższych przepisów poprzez dodanie warunku, iż decyzje, o których mowa powyżej, mogą być wydane jedynie po uprzednim przeprowadzeniu oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko albo przeprowadzeniu oceny oddziaływania na obszar Natura 2000 i uzyskaniu decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. Taki zapis wymusza nie tylko przeprowadzenie oceny oddziaływania na środowisko dla danego przedsięwzięcia, ale także uzależnia wydanie decyzji następczych od „pozytywnego” zakończenia postępowania w sprawie wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. **(pkt 1)**

Zmiana wynikająca z wprowadzenia w art. 87a procedury uzyskiwania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla przedsięwzięć realizowanych lub zrealizowanych bez wymaganej decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. **(pkt 2)**

Ad Art. 3 zmiany w ustawie z dnia 28 marca 2003 r. o transporcie kolejowym (Dz. U. z 2025 r. poz. 1234)

W obowiązującym stanie prawnym przepisów dotyczących stwierdzenia nieważności decyzji o pozwoleniu na budowę linii kolejowej nie stosuje się w przypadku niezgodności ww. decyzji z decyzją o środowiskowych uwarunkowaniach lub postanowieniu uzgadniającym warunki realizacji przedsięwzięcia w sprawie „ponownej oceny oddziaływania na środowisko”. Brak jest natomiast przepisów wskazujących, że nie można wydać decyzji o stwierdzeniu nieważności decyzji o pozwoleniu na budowę linii kolejowej w sytuacji braku decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach lub postanowienia, o którym mowa w art. 90 ust. 1 ustawy ooś. W związku z powyższym zasadne jest uzupełnienie powyższych przepisów o wskazane wyżej przypadki.

Ad Art. 4 zmiany w ustawie z dnia 10 kwietnia 2003 r. o szczególnych zasadach przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie dróg publicznych (Dz. U. z 2024 r. poz. 311)

Zmiana analogiczna do przepisów zmienianych w art. 3, 4, 7-10, 12-21.

Ad Art. 5 zmiany w ustawie z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody (Dz. U. z 2023 r. poz. 1336, 1688 i 1890 oraz z 2024 r. poz. 1089)

Zmiana wynikająca ze zmiany nazewnictwa inwestycji o której mowa w art. 103a ust. 2 ustawy o oś, poprzez rezygnację ze sformułowania „inwestycja strategiczna”.

Ad Art. 6 zmiany w ustawie z dnia 10 lipca 2008 r. o odpadach wydobywczych (Dz. U. z 2022 r. poz. 2336)

W zakresie udziału RDOŚ w postępowaniach administracyjnych zidentyfikowano potrzebę ujednolicenia przepisów w zakresie własności rzeczowej. W obecnym porządku prawnym, nie ma jednolitych regulacji w zakresie własności organów ochrony środowiska dla przedsięwzięć i zdarzeń lokalizowanych na terenach zamkniętych. Przepisy p.o.ś zawężają własność RDOŚ do terenów zamkniętych ustalanych przez Ministra Obrony Narodowej, natomiast przepisy ustawy od odpadach wydobywczych, wskazują, że RDOŚ jest właściwy dla każdego terenu zamkniętego. W związku z powyższym dostosowano regulację tak, aby ograniczyć własność rzeczową tych organów, jedynie do terenów zamkniętych ustalonych przez Ministra Obrony Narodowej. Wprowadzenie zmian w tym obszarze zapewni spójność systemu w zakresie ustalania organu ochrony środowiska właściwego do przedsięwzięć i zdarzeń zlokalizowanych na terenach zamkniętych.

Ad Art. 7 zmiany w ustawie z dnia 12 lutego 2009 r. o szczególnych zasadach przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie lotnisk użytku publicznego (Dz. U. z 2024 r. poz. 1464)

Zmiana analogiczna do przepisów zmienianych w art. 3, 4, 7-10, 12-21.

Ad Art. 8 zmiany w ustawie z dnia 24 kwietnia 2009 r. o inwestycjach w zakresie terminalu regazyfikacyjnego skroplonego gazu ziemnego w Świnoujściu (Dz. U. z 2025 r. poz. 1222)

Zmiana wynikowa z uwagi na wprowadzenie zmian w art. 36 ust. 2b ustawy o inwestycjach w zakresie terminalu regazyfikacyjnego skroplonego gazu ziemnego w Świnoujściu. **(pkt 1)**

Zmiana analogiczna do przepisów zmienianych w Art. 3, 4 i 7. **(pkt 2)**

Ad Art. 9 zmiany w ustawie z dnia 8 lipca 2010 r. o szczególnych zasadach przygotowania do realizacji inwestycji w zakresie budowli przeciwpowodziowych (Dz. U. z 2024 r. poz. 274)

Zmiana analogiczna do przepisów zmienianych w art. 3, 4, 7-10, 12-21.

Ad Art. 10 zmiany w ustawie z dnia 29 czerwca 2011 r. o przygotowaniu i realizacji inwestycji w zakresie obiektów energetyki jądrowej oraz inwestycji towarzyszących (Dz. U. z 2024 r. poz. 412 i 834)

Zmiana wynikowa z uwagi na wprowadzenie zmian w art. 39 ust. 2b ustawy o przygotowaniu i realizacji inwestycji w zakresie obiektów energetyki jądrowej oraz inwestycji towarzyszących. **(pkt 1)**

Zmiana analogiczna do przepisów zmienianych w art. 3, 4, 7-10, 12-21. **(pkt 2)**

Ad Art. 11 zmiany w ustawie z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach (Dz. U. z 2023 r. poz. 1587, 1597, 1688, 1852 i 2029 oraz z 2024 r. poz. 1834, 1911 i 1914)

W zakresie udziału RDOŚ w postępowaniach administracyjnych zidentyfikowano potrzebę ujednolicenia przepisów w zakresie własności rzeczowej. W obecnym porządku prawnym, nie ma jednolitych regulacji w zakresie własności organów ochrony środowiska dla przedsięwzięć i zdarzeń lokalizowanych na terenach zamkniętych. Przepisy p.o.ś zawężają własność RDOŚ do terenów zamkniętych ustalanych przez Ministra Obrony Narodowej, natomiast przepisy u.o. wskazują, że RDOŚ jest właściwy dla każdego terenu zamkniętego. W związku z powyższym dostosowano regulację tak, aby ograniczyć własność rzeczową tych organów, jedynie do terenów zamkniętych ustalonych przez Ministra Obrony Narodowej. Wprowadzenie zmian w tym obszarze zapewni spójność systemu w zakresie ustalania organu ochrony środowiska właściwego do przedsięwzięć i zdarzeń zlokalizowanych na terenach zamkniętych.

Ad Art. 12 zmiany w ustawie z dnia 24 lipca 2015 r. o przygotowaniu i realizacji strategicznych inwestycji w zakresie sieci przesyłowych (Dz. U. z 2024 r. poz. 1199)

Zmiana wynikowa z uwagi na wprowadzenie zmian w art. 27 ust. 2b ustawy z dnia 24 lipca 2015 r. o przygotowaniu i realizacji strategicznych inwestycji w zakresie sieci przesyłowych. **(pkt 1)**

Zmiana analogiczna do przepisów zmienianych w art. 3, 4, 7-10, 12-21. **(pkt 2)**

Ad Art. 13 zmiany w ustawie z dnia 24 lutego 2017 r. o inwestycjach w zakresie budowy drogi wodnej łączącej Zalew Wiślany z Zatoką Gdańską (Dz. U. z 2024 r. poz. 285)

Zmiana wynikowa z uwagi na wprowadzenie zmian w art. 32 ust. 2a ustawy z dnia 24 lutego 2017 r. o inwestycjach w zakresie budowy drogi wodnej łączącej Zalew Wiślany z Zatoką Gdańską. **(pkt 1)**

Zmiana analogiczna do przepisów zmienianych w art. 3, 4, 7-10, 12-21. **(pkt 2)**

Ad Art. 14 zmiany w ustawie z dnia 10 maja 2018 r. o Centralnym Porcie Komunikacyjnym (Dz. U. z 2024 r. poz. 1747)

Zgodnie z obowiązującym przepisem art. 76a ust. 6 u.c.p.k., pozwolenie na prace przygotowawcze podlega natychmiastowemu wykonaniu. Jednakże, z art. 86f ust. 8 ustawy ooś wynika, że w przypadku wstrzymania wykonania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach lub wstrzymania rygoru natychmiastowej wykonalności tej decyzji, w oparciu o którą wydano ww. pozwolenie, nie stanowią podstawy do realizacji uprawnień i obowiązków z nich wynikających, do czasu uprawnomocnienia się orzeczenia oddalającego skargę albo utrzymania w mocy decyzji, której nadano rygor natychmiastowej wykonalności. W związku z tym, należy stosownie uzupełnić przepisy u.c.p.k.o brakujące rozwiązanie przyjęte na gruncie ustawy ooś. **(pkt 1)**

Zmiana analogiczna do przepisów zmienianych w art. 3, 4, 7-10, 12-21. **(pkt 2)**

Zmiana wynikowa z uwagi na wprowadzenie zmian w art. 94 ust. 2a u.c.p.k.. **(pkt 3)**

Ad Art. 15 zmiany w ustawie z dnia 22 lutego 2019 r. o przygotowaniu i realizacji strategicznych inwestycji w sektorze naftowym (Dz. U. z 2024 r. poz. 1839)

Zmiana wynikowa z uwagi na wprowadzenie zmian w art. 37 ust. 2b ustawy o przygotowaniu i realizacji strategicznych inwestycji w sektorze naftowym. **(pkt 1)**

Zmiana analogiczna do przepisów zmienianych w art. 3, 4, 7-10, 12-21. **(pkt 2)**

Ad Art. 16 zmiany w ustawie z dnia 19 lipca 2019 r. o inwestycjach w zakresie budowy Muzeum Westerplatte i Wojny 1939 – Oddziału Muzeum II Wojny Światowej w Gdańsku (Dz. U. z 2024 r. poz. 100)

Zmiana wynikowa z uwagi na wprowadzenie zmian w art. 30 ust. 2a ustawy o inwestycjach w zakresie budowy Muzeum Westerplatte i Wojny 1939 – Oddziału Muzeum II Wojny Światowej w Gdańsku. **(pkt 1)**

Zmiana analogiczna do przepisów zmienianych w art. 3, 4, 7-10, 12-21. **(pkt 2)**

Ad Art. 17 zmiany w ustawie z dnia 9 sierpnia 2019 r. o inwestycjach w zakresie budowy portów zewnętrznych (Dz. U. z 2024 r. poz. 1852 oraz z 2025 r. poz. 409)

Zmiana wynikowa z uwagi na wprowadzenie zmian w art. 36 ust. 2b ustawy o inwestycjach w zakresie budowy portów zewnętrznych. **(pkt 1)**

Zmiana analogiczna do przepisów zmienianych w art. 3, 4, 7-10, 12-21. **(pkt 2)**

Ad Art. 18 zmiany w ustawie z dnia 11 sierpnia 2021 r. o przygotowaniu i realizacji inwestycji w zakresie odbudowy Pałacu Saskiego, Pałacu Brühla oraz kamienic przy ulicy Królewskiej w Warszawie (Dz. U. z 2024 r. poz. 578)

Zmiana wynikowa z uwagi na wprowadzenie zmian w art. 48 ust. 5 ustawy o przygotowaniu i realizacji inwestycji w zakresie odbudowy Pałacu Saskiego, Pałacu Brühla oraz kamienic przy ulicy Królewskiej w Warszawie. **(pkt 1)**

Zmiana analogiczna do przepisów zmienianych w art. 3, 4, 7-10, 12-21. **(pkt 2)**

Ad Art. 19 zmiany w ustawie z dnia 14 kwietnia 2023 r. o przygotowaniu i realizacji inwestycji w zakresie elektrowni szczytowo-pompowych oraz inwestycji towarzyszących (Dz. U. z 2025 r. poz. 264)

Zmiana wynikowa z uwagi na wprowadzenie zmian w art. 32 ust. 6 ustawy o przygotowaniu i realizacji inwestycji w zakresie elektrowni szczytowo-pompowych oraz inwestycji towarzyszących. **(pkt 1)**

Zmiana analogiczna do przepisów zmienianych w art. 3, 4, 7-10, 12-21. **(pkt 2)**

Ad Art. 20 zmiany w ustawie z dnia 7 lipca 2023 r. o inwestycjach w zakresie budowy strzelnic realizowanych przez uczelnie (Dz. U. poz. 1906)

Zmiana wynikowa z uwagi na wprowadzenie zmian w art. 37 ust. 3 ustawy o inwestycjach w zakresie budowy strzelnic realizowanych przez uczelnie. **(pkt 1)**

Zmiana analogiczna do przepisów zmienianych w art. 3, 4, 7-10, 12-21. **(pkt 2)**

Ad Art. 21 zmiany w ustawie o przygotowaniu i realizacji inwestycji w zakresie Krajowego Centrum Przetwarzania Danych (Dz. U. poz. 1501)

Zmiana wynikowa z uwagi na wprowadzenie zmian w art. 49 ust. 3 ustawy o przygotowaniu i realizacji inwestycji w zakresie Krajowego Centrum Przetwarzania Danych. **(pkt 1)**

Zmiana analogiczna do przepisów zmienianych w art. 3, 4, 7-10, 12-21. **(pkt 2)**

Ad Art. 22 zmiany w ustawie z dnia 9 października 2015 r. o zmianie ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 1936 i 2171)

W odniesieniu do ustawy z dnia 9 października 2015 r. o zmianie ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 1936 i 2171) wskazać należy, iż analiza budżetu Generalnej Dyrekcji Ochrony Środowiska, wykazała ryzyko przekroczenia maksymalnego limitu wydatków wskazanego w art. 13 powyższej ustawy. Proponowana zmiana obejmuje zwiększenie maksymalnego limitu wydatków w perspektywie następnych 10-ciu lat, w celu pokrycia niezbędnych kosztów wynagrodzeń osobowych wraz z pochodnymi, zmianę mechanizmu korygującego stosowanego w przypadku przekroczenia lub zagrożenia przekroczenia przyjętego na dany rok budżetowy limitu wydatków oraz zmianę organu właściwego do wdrożenia mechanizmu korygującego na GDOŚ.

Ad Art. 23 zmiany w ustawie z dnia 15 lipca 2011 r. o krajowym systemie ek zarządzania i audytu (EMAS) (Dz. U. z 2022 r. poz. 2013)

Aktualnie obowiązująca reguła wydatkowa dla ustawy z dnia 15 lipca 2011 r. o krajowym systemie ek zarządzania i audytu (EMAS) (Dz. U. z 2022 r. poz. 2013), zwanej dalej „ustawą o kseia”, umożliwiająca realizację zadań wynikających z przepisów tej ustawy, określona na lata 2021–2030 jest niewystarczająca, co oznacza, iż konieczne jest zapewnienie adekwatnych środków na wykonywanie tych zadań w kolejnych 10 latach budżetowych. Obecne limity nie pozwalają na skuteczną realizację zadań przewidzianych w ustawie o kseia. Zmiana przepisów obejmuje aktualizację reguły wydatkowej na lata 2024–2030, uwzględnienie drugiego etatu w wydatkach w ramach limitu wydatków na EMAS oraz zmianę mechanizmu korygującego i organu właściwego do monitorowania limitu wydatków. Planowanym rozwiązaniem jest nowelizacja ustawy o kseia, polegająca na urealnieniu dotychczasowej reguły wydatkowej w zakresie zwiększenia kwoty maksymalnego limitu wydatków na lata 2024–2030 dokonana w oparciu o aktualne i prognozowane wskaźniki makroekonomiczne, głównie kwotę przeciętnego wynagrodzenia brutto i aktualne koszty pracodawcy. W wyliczeniach maksymalnego limitu wydatków na dany okres, oprócz kwoty przeznaczonej na utworzenie drugiego etatu, niezbędne jest uwzględnienie inflacji i prognozowanego wzrostu przeciętnego wynagrodzenia brutto. Ma to na celu przeciwdziałanie dużej rotacji kadr poprzez zapewnienie wynagrodzenia na proporcjonalnym i racjonalnym poziomie. Projektowane rozwiązanie, polegające na określeniu maksymalnego limitu wydatków na lata 2024–2030 pozwoli na zwiększenie obsady kadrowej

zatrudnionej do obsługi zadań związanych z EMAS, a co za tym idzie pozwoli na realizację zadań związanych z EMAS wynikających z przepisów ustawy o kseia oraz wytycznych Komisji Europejskiej.

Przepisy końcowe i przejściowe.

Zakłada się, że co do zasady projektowane regulacje nie obejmą postępowań wszczętych i niezakończonych przed dniem w życie przepisów planowanej ustawy. Wyjątkiem jest regulacja w art. 26 i 28 projektu dot. stosowania przepisów ustawy zmienianej w art. 1 projektu, a także regulacje dot. decyzji wydawanych na podstawie specustaw zmienianych w art. 4, 5, art. 8 – 11 i art. 13 – 22 (zmiany umożliwiające wstrzymanie natychmiastowego wykonania tych decyzji w postępowaniu odwoławczym oraz możliwości stwierdzenia nieważności decyzji ostatecznych), które w przypadku braku wymaganej decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach odpowiednio obejmą również postępowania w toku i decyzje ostateczne. Art. 34 oraz art. 35 projektu określają w sposób szczegółowy sposób wejścia w życie przepisów dotyczących rozszerzonych funkcjonalności systemu informatycznego SOPOOŚ w zależności od wdrożenia rozwiązań technicznych w dniu określonym w stosownych komunikatach ministra właściwego do spraw środowiska.

Przepisy o wejściu w życie projektowanej ustawy

Planuje się, że ustawa wejdzie w życie w terminie 3 miesięcy od dnia ogłoszenia, z wyjątkiem przepisów, które powinny wejść w życie z uwzględnieniem odpowiedniego, dłuższego *vacatio legis*. Dłuższe *vacatio legis* dotyczy przewidywanej zmiany we właściwości organów, a także wprowadzenia częściowej elektronizacji postępowań. Przewiduje się, że tak daleko idące zmiany będą wprowadzane z początkiem roku kalendarzowego. W ocenie projektodawcy termin 3 miesięczny jest wystarczający do przygotowania się adresatów do projektowanych przepisów.

Wpływ projektowanej ustawy na działalność mikroprzedsiębiorców, małych i średnich przedsiębiorców

Z uwagi na przedmiot regulacji, ustawa będzie w mniejszym stopniu wpływać na mikroprzedsiębiorców, a w większym na działalność małych i średnich przedsiębiorców. Przewidywany wpływ został opisany w Ocenie Skutków Regulacji.

Notyfikacja

Projekt ustawy nie wymaga przedstawienia właściwym instytucjom i organom Unii Europejskiej, w tym Europejskiemu Bankowi Centralnemu, celem uzyskania opinii, dokonania powiadomienia, konsultacji albo uzgodnienia projektu.

Projekt ustawy nie podlega procedurze notyfikacji aktów prawnych, określonej w przepisach rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. poz. 2039, z późn. zm.).

Zgodność z prawem Unii Europejskiej

Projekt ustawy jest zgodny z przepisami Unii Europejskiej.